

ΞΕΝΙΑ ΜΠΑΛΤΑΤΖΗ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΧΩ ΤΡΙΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙΑ

Έχω τρία κοριτσάκια!
ὄμορφα σάν λουλουδάκια!
τρυφερά, γλυκά λογάκια
καί στά τρία τραγουδώ!

Έχω τρία κοριτσάκια!
ἔξυπνα!, πεταλουδάκια!
κελαϊδοῦν σάν τά πουλάκια!
ὄλη μέρα μου γελοῦν!

Έχω τρία κοριτσάκια!
ζωηρά σάν κατσικάκια!
μά στό βλέμμα προβατάκια!
κι'ἄς χορεύουν κι'ἄς πηδοῦν!

Έχω τρία κοριτσάκια!
λυγερά κυπαρισσάκια!
πόση φλόγα στά ματάκια!
στή καρδιά μου, πῶς μιλοῦν!

Έχω τρία κοριτσάκια!
στοῦ Θεοῦ μου τά ρυάκια,
εἶναι νέα βλασταράκια,
μά θά φέρουν καί καρπό!

ΑΥΤΟΝ Θ' ΑΚΟΛΟΥΘΩ!
('Αφιέρωμα για τή Λώη)

Κάθε Κυριακή μαθαίνω
στό σχολειό τό Κυριακό
ἀπ' τή Βίβλο ιστορίες
τόν Θεόν νά ἀγαπῶ.

'Ημανούλα, κάθε μέρα,
μου μιλά για τόν Χριστόν
καί ἐγώ τίς ἐντολές Του
προσπαθῶ νά σεβασθῶ.

'Αλλά ὅμως, τί τά θέτε;
Τοῦ Χριστοῦ ἡ διδαχή
ἄλλη δύναμη μου δίνει
ἀπό κείνον πού τή ζῆ.

Δέν ἀρκοῦν μόνον τά λόγια
τά ὠραῖα καί καλά.
Θέλω πράξεις στή ζωή σας
για νά νοιώσω τή χαρά.

Τοῦ Χριστοῦ ἡ μαρτυρία
ἦταν πράξεις καί ζωή!
Δέν μάς εἶπε μόνο λόγια
εἶχε ἀγάπη καθαρή!

"Αλλως νά μήν ἀπορήτε
ἄν δέν μένω στόν Χριστό!
'Η ζωή σας μέ διδάσκει
ἄλλο δρόμο νά τραβῶ...

Μά τί κάθομαι καί λέω;
Προφασίζομαι θαρρῶ.
"Ἐχω χρέος σάν μεγάλη
τόν Χριστό νά ἀγαπῶ!

Κι' ὅταν σεις ἄλλοῦ μέ πᾶτε
μέ τόν τρόπο τόν κακό
στόν Χριστό μου θά κοιτάζω
καί Αὐτόν θ' ἀκολουθῶ!

ΠΑΙΔΙΚΟΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

('Αφιέρωμα στη Φοίβη)

ὦ Θεέ μου! Κάθε μέρα
κλίνω γόνυ στόν Χριστό!
τό άπλό "εύχαριστώ" μου,
πού όφείλω νά Του 'πώ!

Όταν κάνω άταξίες,
σκανδαλιές ή τό κακό
πάλι τρέχω στόν Χριστό μου
καί συγγνώμη του ζητώ!

Όταν είμ'εύτυχισμένο
καί γελώ καί τραγουδώ,
δέν ξεχνώ τον Λυτρωτή μου,
μένω πλάϊ Του πιστό!

Όταν είμαι λυπημένο
καί φοβάμαι καί πονώ,
δέν γογγύζω ούτε κλαίω,
μέ έλπίδα Τόν κυττώ!

Καί Έκείνος πού μέ βλέπει,
μέ άγάπη καί στοργή
στά χεράκια Του μέ παίρνει,
φόβους, πόνους μ'άφαιρεί!

Τότε γέρνω τό κεφάλι
μές στη θεία άγκαλιά!
Μόνο χαίρω! Δέν φοβάμαι
του έχθροϋ μου τή ματιά!

ΝΑ... ΓΙΑΤΙ ΤΟΝ ΑΓΑΠΩ!
(*Άφιέρωμα για τή Λυδία*)

Όλ'οι φίλοι μέ ρωτοῦνε
ποιόν ἀπ'όλους ἀγαπῶ
κι'ἐγώ τούς ἀπαντάω:
Μά... βεβαίως τόν Χριστόν!

Κι'ὅταν 'κείνοι ἀποροῦνε,
πῶς μπορῶ τόσο μικρό
νάχω μέσα στή καρδιά μου
τόν Σωτήρα μας Χριστό!

Τούς θυμίζω τίς μανούλες
πούχαν φέρει στόν Χριστό
τά μικρά τους τά παιδάκια.
Τό θυμόσαστε αὐτό;

Όμως πιότερο ἀπ'όλα
μ'ἔκανε προσεκτικό,
πῶς δέν τᾶδιωξε Ἐκεῖνος!
Νά... γιατί Τόν ἀγαπῶ!

ΑΓΑΠΗΜΕΝΕ

Καί δυό ζωές νάχα,
ὦ πολυαγαπημένε!
μαζί σου θέλω νά τίς ζήσω,
στό πλάϊ σου νά σβήσω
κάθε πικρή γουλιά!

Στά μάτια σου νά βλέπω
τ' ἀπέραντο λιβάδι
πού είχε ἡ χαρά μας ζήσει
κι' ἡ ἀνοιξη ἀνθίσει
τήν πιό ζεστή φωλιά!

Τά χείλη σου νά νοιώθω
μές στῆς ψυχῆς τό χάδι
τοῦ πόνου μου τό δάκρυ
στῆς συμφορᾶς τά μάκρη
νά παίρνουν μέ φιλιά!

Τά λόγια σου ν' ἀκούω
σάν ρυακιού τραγούδι
πού μ' εἶχαν νανουρίσει
καί μέ ἀνθούς στολίσει
σάν ἔγερνα βαρειά!

Καί μέσα στῆς καρδιᾶς σου
τ' ἀπέραντ' ἀκρογιαλί
νά τρέχουμε καί πάλι
στοῦ ἡλίου τήν ἀγκάλη
πιό νέοι ἀπό παλιά!

ΚΑΙ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΑΝΘΙΣΑΝ

1

Σ'έγνώρισα
στήν άνοιξη τής ζωής
κι'ήσουν ώραϊος
όσο κανείς!
Γιατί ό Θεός σ'εδιάλεξε
πλάι μου νά σταθής!
Κι'ήτανε όλα όμορφα!
Λουλούδια άνθισμένα!
Πούχυναν χίλιες εύωδιές
άγάπη μου για σένα!

2

Σάν όνειρο
μούδωσες τήν άγάπη σου!
κι'άκούμπησα σ'αυτήν,
εύτυχισμένη!
Καί πήραμε τό δρόμο
ξένοιαστοι!
Κι'ήτανε όλα όμορφα!
Λουλούδια άνθισμένα!
Πού σκόρπαγ'ή άγάπη μου
καί τ'άδωνε για σένα!

3

'Αλλ'ή χαρά
δέν γιόρτασε παντοτεινά!
Μαράθηκε στό φώς
τό δυνατό τής μέρας!
Καί ή ζωή μας άλλαξε
στόν πόνο και στήν πίκρα!
Κι'ήτανε όλα άχαρα!
Λουλούδια μαραμένα!
Μά σύ τά πότιζες μέ δάκρυα
καί πίστευες για μένα!

4

Δέν λύγισες,
καλέ μου, σάν έμένα!
Στή συμφορά έστάθης
πάντα κόντρα!
Κι'ήσουν ώραϊος
όσο κανείς!
Καί τά λουλούδια άνθισαν!
Ξανά άναστημένα!
Καί μου θυμίζουν ταπεινά
πώς πόνεσες για μένα!

5

Κι'έθαύμασα!
Πώς δέν άνέβηκε
στά χείλη σου παράπονο
ποτέ κανένα!
Κι' Έκείνος σ'εστεψε πιστόν
κι'άληθινόν!
Καί τά λουλούδια π'άνθισαν
πάρτα! Τά έκοψα για σένα!
Γιά νά σοϋ ποϋν: Σ'εύχαριστώ!
πού νίκησες για μένα!

ΑΦΗΣΕ ΤΟ ΠΟΤΗΡΙ

1

Ἐφησε τό ποτήρι
τῆς πίκρας νά μεθᾶς!
Ἐδιάκοπα τό πίνεις
κι' ἀτέλειωτα μεθᾶς!

3

Μέ θολωμένα μάτια
τριγύρω σου κοιτᾶς
τούς κήπους πού ἀνθοῦνε
μέ ρόδα δέν ζητᾶς!

5

Στραγγίζεις τό ποτήρι
τῆς μέθης πού κρατᾶς
καί τ'ἀνθη τῆς ἀγάπης
ἀδιάφορα πετᾶς!

7

Παῦσε, λοιπόν, τή μέθη
στής πίκρας τήν εὐχή
πού κέρασαν οἱ ἄλλοι
κι' ἡ ἄδεια σου ψυχῆ.

2

Δέν στό 'δωσε Ἐκεῖνος
καί θέλεις νά πονᾶς.
Μόνος σου τό γεμίζεις
καί μόνος σου κερνᾶς!

4

Τρικλίζοντας γυρίζεις
στούς δρόμους τῆς ζωῆς
στοῦ φθόνου τήν ταβέρνα
θά μπείς νά ξαναπιεῖς.

6

Δέν εἰς'ἀλήθεια μόνος
πού πόνεσες σκληρά
κι' ἄλλοι πολλοί πονέσαν
καί ζοῦνε τρυφερά!

8

Κι' ὅταν θά ξεμεθύσεις
θά δεῖς μιά ὁμορφιά:
Ἐνθούς ν'ἀνθοῦν στ'ἀγκάθια
καί μέσ στή συννεφιά!

ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ ΔΕΝ ΕΦΥΓΕΣ

Ἀφιέρωμα

1

Μητέρα μου δέν ἔφυγες,
κοντά μου σέ κρατῶ!
σάν ἄστρο πού δέν ἔδουσε
τήν λάμψη σου κυττῶ!
Τήν ἔχω τήν εἰκόνα σου
ἀντίκρου στή γωνιά,
πού ἔσκυβες καί μου ἔπλεκες
τά ρούχα τά ζεστά.

2

Τό κάθισμα πού σ'ἄρεσε
νά κάθουσαι κυττῶ
καί μένω ὦρες πλάϊ σου,
σ'ἀκούω καί σκιρτῶ!
Τά χέρια σου πού μ'ἄγγιζαν
ἀνάλαφρα γλυκά
τά νοιώθω νά μ'ἄγγιζουνε
τό ἴδιο τρυφερά!

3

Στά μάτια σου δέν ἔπαυσα
νά βλέπω τή χαρά
τό γέλιο πού σέ φώτιζε
σέ κάθε μου χαρά!
Τά λόγια σου δέν ἔπαυσα
ν'ἀκούω τά σοφά!
Τ'ἀκούω ὅπως μ'ἔμαθες,
κρατώντας με σφικτά!

4

Μητέρα μου, δέν ἔφυγες,
κοντά μου σέ κρατῶ!
Στόν ἴσκιο σου μεγάλωσα
λουλούδι τρυφερό!
Κι'ἦταν βαθύς ὁ ἴσκιος σου,
μέ σκέπαζε πλατειά
νά μή μέ βροῦν οἱ ἄνεμοι
κι'ἡ μπόρα ἡ κακιά!

5

Μητέρα μου, μονάκριβη!
Ἄξέχαστη! Χρυσή!
Τόν ἴσκιο σου δέν ἔχασα,
κι'ἄς ἔφυγες ἐσύ!
Μέ τούς καρπούς πού μ'ἔθρεψαν
τά χέρια σου παιδί
μεγάλωσα καί τώρα ζῶ,
μητέρα στοργική!

6

Κι'ἂν εἶναι ξερά τά κλώνια
τή μπόρα τή βαστᾶ!
Ἄλσος ὁ κορμός τους
θά στέκει νά κρατᾶ.
Κι'ἂν ἡ φωτιά τά ζῶσει
καί γίνεῖ πυρκαϊά
ἡ φλόγα τους θά καίει
γιά φῶς καί ζεστασιά!

7

Σέ ὕμνησ' ὅλη ἡ πλάση!
Σ'ἐτίμησ' ὁ Θεός!
Ἄθάνατη σέ κάνει
ὁ κάθε στεναγμός!
Ἡ γλώσσα θά σέ κράζει
ἡ πίκρα κι'ὁ καῦμός!
Ἄνοῦς πῶς νά ξεχάσει;
Σ'ἐγέννησε τό φῶς!

8

Μητέρα μου, δέν ἔφυγες,
κοντά μου σέ κρατῶ!
Κι'ὁ χρόνος νά θελήσει,
πάντα σ'ἀναζητῶ!
Σέ κέρασε ἡ πλάση
τό θεῖο της παλμό!
Καί νοιώθω τόν παλμό σου
θυσία καί σποδό!

ΠΟΥ ΣΕ ΞΕΡΩ...

1.

Δέν σέ ξέρω, δέν μέ ξέρεις
εἴμαστ' ἄγνωστοι κι' οἱ δύο
μά 'Εκείνος πού μᾶς βλέπει
μᾶς γνωρίζει καί τούς δύο!

2.

Κάποια μέρα θά βρεθοῦμε
ἐκεῖ ψηλά στόν οὐρανό
καί μαζί θά περπατοῦμε
δίχως πόνο καί κενό!

3.

Δίχως μάσκες, δίχως φόρμες,
δίχως ὄπλα τοξικά
στούς πλανῆτες θά πετοῦμε
δίχως μέσα τεχνικά!

4.

Μή σέ μέλλει πούσαι μόνος
καί γεννήθηκες φτωχός!
Πρῶτος 'Κεῖνος ἐγεννήθη
μές στή φτώχεια ταπεινός!

5.

'Αλλά τώρα μᾶς προσμένει
σέ τραπέζι γιορτινό
νά στεφθοῦμε βασιλεῖς Του
ἀπ' τή γῆ στόν οὐρανό!

6.

"Ἐὕγε δοῦλε"! Τόν ἀκοῦμε
νά μᾶς λέγει μέ χαρά!
Μ' ἀκολουθήσες μέ πίστη!
Πᾶρε δόξα καί φτερά!

ΟΙ ΔΙΑΚΟΠΕΣ

1

Στοῦ σχολειοῦ μας τήν αὐλή
κόσμος ἔχει μαζευτεῖ
νά θαυμάσει καί νά δεῖ
τά παιδιά του νά χαρεῖ.

2

Τά παιδιά μέ γιορτινά
λάμπουν ὅλα ἀπό χαρά!
Καμαρώνουν καί γελοῦν
τραγουδάκια θά μᾶς ποῦν!

3

Πᾶνε πλέον οἱ σκοτοῦρες,
τά μαθήματα, οἱ φούριες.
Δέν θά τρέχουν τό πρωί
βιαστικά μέσ στή βροχή!

4

Δέν θά ζοῦνε μ'ἀγωνία,
πώς τά μάλωσ' ἡ Κυρία
καί τό μάθει ἡ μητέρα
καί τό πῆ καί στόν πατέρα!

5

Δέν θά νοιώθουν πιά ντροπή,
πού δέν διάβασαν πολύ
κι'ἡ δασκάλα μέ ὀργή
τούς "ξερρίζωνε" τ'αὐτί.

6

Δέν θ'ἀκοῦνε τή μητέρα
νά ρωτάει ὅλη μέρα,
μέ τόν πόνο στή φωνή
κι'ἀγωνία στή ψυχή:

7

Διάβασες;... Τί κάνεις;...
Καραγκιόζηδες μοῦ φτιάχνεις;
"Αρχισες νά τεμπελιάζεις!
Πάει ἡ τάξη! Δέν τήν βγάζεις!

8

Μακρῶς στήν ἐξοχή
θά χαροῦνε τή ζωή!
Τόν ἄερα καί τόν ἥλιο
καί τά πεῦκα καί τόν ἴσκιο!

9

Μέ τό κῦμα θά παλεύουν
καί μαζί του θά χορεύουν
καί καβάλα στόν ἀφρό
πέρα-δῶθε στό γιαλό.

10

Θ'ἀγναντεύουν σι'ἀνοιχτά
τά λευκόπτερα πουλιά
καί μαζί τους θά ψαρεύουν
βοτσαλάκια θά μαζεύουν.

11

Κι'ἔτσι μέσ στή ξενοιασιά
τά παιχνίδια τή χαρά,
θά θυμῶνται τή Κυρία
πιό γλυκειά μέ νοσταλγία!

ΣΤΗΝ ΠΟΙΗΤΡΙΑ

(Αφιέρωμα στη Μ.Φερεντίνου)

1.
Πάνω στό ύφάδι
τῆς τέχνης σου
σκυμμένη,
ἐργάτρια πιστή!
Τό ἔργο σου ύφαίνεις
μέ τόση τέχνη
ταγμένη
κι'ύπομονή!	4.
Ἐντάμα: χαρά καί πόνος!
Τό βαρύ στημόνι
κρατοῦνε,
σ'ἕνα κόσμο ὀνείρου!
Μέρα καί νύχτα
μιά συμφωνία
κροτοῦνε:
Τό θεῖο παλμό!
2.
Θαυμάζω τό χέρι σου
π'ἀκούραστα
δουλεύει
τή σαῖτα τοῦ λόγου,
μέσα στά νήματα
τῆς σκέψης
καί τή σμιλεύει
κάθε στιγμή!	5.
Πάνω στούς τοίχους
τά ύφαντά τῆς τέχνης σου
ἀπλωμένα:
Πίνακες φωτεινοί!
Μορφές καί λουλούδια
στρωμένα!
Κι'εἶν'ύφασμένα
μ'ἀγάπης πνοή!
3.
Ἄ λογισμός σου πάντα
φτερωτό πουλί!
Τρέχει
μέσ στά κλώνια τῆς ζωῆς
νά ύφάνει μέ ὕμνους
καί μέθη
σάν ἔχει
καί νοσταλγεῖ...	6.
Ἄμορφη μούσσα
μή σταματᾶς!
Τραγούδισε πάλι
μέσα στή νύχτα
τή μελωδία
πού ἀγαπᾶς!
Τραγούδισε πάλι
κι'ὄταν πονᾶς!

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Τραγούδησε αὐγή
τό τραγούδι τῆς ζωῆς!
Διῶξε τόν ὕπνο
ἀπ'τά βλέφαρα
τῶν λουλουδιῶν.
Τά νάρκωσε
ἡ νύχτα,
δέν ξυπνοῦν!

Τραγούδησε ἀηδόνι
τό τραγούδι τῆς ζωῆς!
Στοιχείωσε τό δάσος
ἡ σιωπή τῶν καιρῶν...
Τ'ἄδειασε
ἡ μανία,
οἱ φόβοι,
οἱ σκιές...

Τραγούδησε ψυχὴ
τό τραγούδι τῆς ζωῆς!
Παύουν οἱ κεραυνοί!
Παραδεισένιος κόσμος
σέ προσμένει
αἰῶνια
μαζί Του
νά ὑμνεῖς!

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΠΑΕΙ ΓΕΡΑΣΕ

1.
'Ο χρόνος πάει γέρασε μέσα στη προσμονή
καί στην έλπίδα πού 'τρεφε για μιά ζωή τρανή!
Οι θύελλες του χάραξαν ρυτίδες και ούλες
κι'οι άνεμοι του στέγνωσαν τής νιότης του δροσιές!
2.
'Η κόμη του όλόξανθη σαν τή χρυσή αύγή,
ξεθώριασε και στάχτωσε στού τρόμου τήν κραυγή!
Τά ρούχα πού τόν στόλιζαν, όλόχρυσα κι'αυτά
μέσα στό αίμα βάφτηκαν και λάσπωσαν φρικτά!
3.
Τά χέρια του τά ρόζιασαν του μόχθου οι άγροί,
κραυγές και πόνοι άδοξοι, άτέλειωτοι σκληροί!
Τά γέρικα τά πόδια του τά σέρνει μέ βοή,
τόν τόπο ψάχνει πού 'φτιαχνε για τέλος του νά βρεί!
4.
Στά πετροβράχια έγειρε τήν πλάτη του άργά
για ν'άτενίζει ξέμακρα πίο πέρα, πίο γοργά!
Μέ κουρασμένο στέναγμα τήν ύπαρξή του ζή,
τό νόημα τ'άπέραντο στό σύμπαν ξαναζή!
5.
Και συλλογιέτ' άτέλειωτα: 'Ως πότε θάμαι 'δω;
Πούναι τής νιότης κήποι μου, άνθούς νά ξαναδω;
Αϊνιγμα ζω! πού θάμπωσε έλπίδα μου και φως!
κι'έγω ύπάρχω αλλοίμονον! στην ύπαρξή μου... πώς;
6.
Κι'ό Χρόνος ανασαίνει ακόμα πίο βαρειά
κι'όλο θά περιμένει: Μ'έλπίδα ... ξαστεριά!
Μέ μάτια ζαφειρένια οι λίμνες τόν κοιτούν
σαν ν'άπορούν μαζί του, άτέλειωτα σιγούν!
7.
Μόνον ή άνεμώνη στό αϊνιγμα γελâ!
Θά ζή μέ τή ζωή του και χαίρεται άπλά!
Τόν Χρόνο δέν προσέχει κι'ούτε τόν πολεμά,
κοιτάζει στόν Θεόν της κι'Αυτόνε προσδοκά!

Ο ΧΡΟΝΟΣ

Ὁ χρόνος μέ σοφία ἀτέλειωτα μιλά
καί στέλνει στὸν καθένα μυνήματα πολλὰ.
Ὁ χρόνος μᾶς θυμίζει αἰώνια αὐγή!
Ποτέ δέν θά γεράσει κι'ἄς γέρασε ἡ γῆ!

Τ'ἀνθρώπου ἡ ἱστορία γεμάτη ἐνοχή,
ὁ χρόνος μᾶς θυμίζει τῆ θεία ἀνοχή!
Ὁ χρόνος πάντα μένει πιό νέος ἀπό παλιά
κι'ὄλους καλωσορίζει μ'ὀλάνοιχτη ἀγκαλιά!

Ὁ χρόνος πάντα τρέχει καί ὄλους μᾶς καλεῖ
μαζί του νά διαβοῦμε χωρίς ἀναβολή.
Γιατί μαζί του σβήνει κάθε πνοῆς πνοή
καί τίποτε δέν μένει στοῦ κόσμου τῆ ζωῆ!

Γι'αὐτό ἄς δοῦμε τώρα τοῦ χρόνου τῆ φορά,
ποιά σημασία ἔχει νά βροῦμε τῆ χαρά.
Ὁ χρόνος δέν λυπᾶται κι'ἄς δίνει τῆ ζωῆ!
Θά ζῆ νά μᾶς θυμίζει αἰώνια ζωῆ!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ

ΠΑΡΘΕΝΑ ΔΑΣΗ

Παρθένα δάση τ'άνθρώπου ή ψυχή
θά μείνη για πάντα τάμ-τάμ μιά κραυγή!

΄Απύθμενα βάθη ή κάθε πορεία
καί σκέψη άγρία δαμάζει τή γή!

Κανείς δέν σαλεύει, ό φόβος τούς δένει,
καί μένουν ξοπίσω του κόσμου παλμοί!

Πώς ή μανία παντου άφηνιάζει,
έκφράζει τό μίσος νεκρώνει τή γή!

΄Αμέτρητα έλκη, πορεία δεινή,
μαγεία καί ψέμα δεσπόζουν μαζί!

΄Η άμαρτία πληθαίνει, ό κόσμος μωραίνει,
άρρώστια καί πόνος μαστίζουν τή γή!

Τό σκοτάδι βαθαίνει, ή άγωνία παιδεύει,
κι'ό άνθρωπος νοιώθει δουλεία φρικτή!

Τό στόμα κραυγάζει, ή ψυχή στενάζει
κι'έλπίδα κατέχει του νου προσμονή!

Σαλεύει τό σύμπαν ή θεία φωνή,
ώς μόνη έλπίδα πού μένει στή γή!

ΑΠΕΤΥΧΕΣ Ω ΚΥΡΙΕ...

A

1.

Ἐπέτυχες, ὦ Κύριε! Σοῦ εἶπαν πολλοί...
Καί τίποτε δέν ἄλλαξε στοῦ κόσμου τή ζωή!
Κι'ἄν κλάψανε τά μάτια σου καί πόνεσες πολύ
κι'ἄν τόν βαρύ σταυρό στή ράχη Σου τόν σήκωσες! γιατί;
Ἐπέτυχες, ὦ Κύριε! Σοῦ εἶπαν πολλοί!

2.

Ἐπέτυχες, ὦ Κύριε! Σοῦ εἶπαν πολλοί...
Κι'ἄν ὁδοιπόρος ἔζησες χωρίς χαρά στή γῆ
κι'ἄν νήστεψες κι'ἄν στέναξες κι'ἄν θρήνησες γι'αὐτήν
κι'ἄν χάθηκες κι'ἄν ἔσβησες σ'ἀτίμωση φρικτή! γιατί;
Ἐπέτυχες, ὦ Κύριε! Σοῦ εἶπαν πολλοί!

3.

Ἐπέτυχες, ὦ Κύριε! Σοῦ εἶπαν πολλοί...
Κι'ἄν ἔφθειραν τά ροῦχα Σου τό ψύχος κι'ἡ βροχή
κι'ἄν ἔκαμες προσκέφαλο τήν πέτρα τή σκληρή
καί τό χορτάρι στρώμη Σου καί σκέπασμα μαζί! γιατί;
Ἐπέτυχες, ὦ Κύριε! Σοῦ εἶπαν πολλοί!

4.

Ἐπέτυχες, ὦ Κύριε! Σοῦ εἶπαν πολλοί...
Κι'ἄν μάτωσαν τά πόδια Σου στό δρόμο τόν τραχύ
κι'ἄν πείνασες κι'ἄν δίψασες στό κάμα τό βαθύ
κι'ἄν ἔσμιγε τό δάκρυ Σου τή δρόσο κάθ'αὐγή! γιατί;
Ἐπέτυχες, ὦ Κύριε! Σοῦ εἶπαν πολλοί!

5.

Ἐπέτυχες, ὦ Κύριε! Σοῦ εἶπαν πολλοί...
Κι'ἄν ἔλειπ'ἀπ'τό σάκκο Σου καί τό ξερό ψωμί
κι'ἄν κόρενες τήν πείνα Σου μέ στάχια καί κριθή
κι'ἄν ἔζησες μέ ἔλεος ὁ Βασιληᾶς Ἐσού! γιατί;
Ἐπέτυχες, ὦ Κύριε! Σοῦ εἶπαν πολλοί!

B

6.

Ἐπέτυχες, ὦ Κύριε! Σοῦ εἶπαν πολλοί...
Κι'ἄν φόρεσες τή σάρκα μας μιά "νύκτα ἱερή"
Κι'ἄν Μάγοι Σέ τιμήσανε στή φάτνη τήν πτωχή
κι'ἄν Βασιληᾶ προσκύνησαν μέ πρόσωπο στή γῆ! γιατί;
Ἐπέτυχες, ὦ Κύριε! Σοῦ εἶπαν πολλοί!

7.

Ἐπέτυχες, ὦ Κύριε! Σοῦ εἶπαν πολλοί...
Κι'ἄν οἱ βοσκοί ἀκούσανε ἀγγέλων τήν ὠδή
κι'ἄν δόξασε τ'ἀστέρι Σου τῶν Μάγων τή "Βαιθήλ"
κι'ἄν θρήνησε γιά Σένα τά "τέκνα της ἡ Ραχήλ"! γιατί;
Ἐπέτυχες, ὦ Κύριε! Σοῦ εἶπαν πολλοί!

8.

Ἐπέτυχες, ὦ Κύριε! Σοῦ εἶπαν πολλοί...
Κι' ἄς προφήτευσαν γιά Σένα προφῆτες καί καιροί.
Κι' ἄν τά σημεῖα δώσανε "Μεσσίου" καθαρά
κι' ἄν ἔψαλλαν οἱ αἰῶνες ἀεὶ τό "Ἐσσαννά"! γιατί;
Ἐπέτυχες, ὦ Κύριε! Σοῦ εἶπαν πολλοί!

9.

Ἐπέτυχες, ὦ Κύριε! Σοῦ εἶπαν πολλοί...
Κι' ἄς δίδαξες διδάγματα πού σκέπασαν τή γῆ!
Κι' ἄν ἄναψες φωτιές, καί αἰῶνιες πυρκαϊές
κι' ἄν λυώσανε τά σίδηρα κι' αἰῶνων οἱ σκουριές! γιατί;
Ἐπέτυχες, ὦ Κύριε! Σοῦ εἶπαν πολλοί!

10.

Ἐπέτυχες, ὦ Κύριε! Σοῦ εἶπαν πολλοί...
Κι' ἄς ἐλάμπρυνε τό φῶς Σου τ' ἀνέσπερο τή γῆ!
Κι' ἄν φύγανε τά νέφη τοῦ φόβου καί τῆς ὀργῆς
κι' ἄν ἔφερες στό σύμπαν τήν ἄνοιξη τῆς ζωῆς! γιατί;
Ἐπέτυχες, ὦ Κύριε! Σοῦ εἶπαν πολλοί!

Γ

11.

Ἐπέτυχες, ὦ Κύριε! Σοῦ εἶπαν πολλοί...
Κι' ἄς ἄφησαν τή δόξα τους γιά Σένα καί τρανοί!
Κι' ἄν μέσα σέ μαρτύρια μαρτύρησαν φρικτά
κι' ἄν ἐγειναν μιὰ φλόγα καί στάχτη στή φωτιά! γιατί;
Ἐπέτυχες, ὦ Κύριε! Σοῦ εἶπαν πολλοί!

12.

Ἐπέτυχες, ὦ Κύριε! Σοῦ εἶπαν πολλοί...
Κι' ἄς ἔκαμες τήν ἔρημο σάν κῆπος νά ἀνθῆ!
Κι' ἄν μέ λουλούδια στόλισες κάθε δειλή ψυχή
κι' ἄν τήν τσουκνίδα ἔκανες μυρσίνη ἀειθαλή! γιατί;
Ἐπέτυχες, ὦ Κύριε! Σοῦ εἶπαν πολλοί!

13.

Ἐπέτυχες, ὦ Κύριε! Σοῦ εἶπαν πολλοί...
Κι' ἄς ἔκαμες καί τήν πόρνη γυναῖκα εὐσεβή!
Κι' ἄν τή μοιχό τήν ἔκαμες ἐνάρετη, πιστή!
Κι' ἄν τόν τελώνη ἄλλαξες τό χρήμα νά μισεῖ! γιατί;
Ἐπέτυχες, ὦ Κύριε! Σοῦ εἶπαν πολλοί!

14.

Ἐπέτυχες, ὦ Κύριε! Σοῦ εἶπαν πολλοί...
Κι' ἄς θέρμανε ἡ ζωή Σου κάθε γωνιά ψυχρή
Κι' ἄν ἄνοιξαν οἱ πόρτες θηρίων καί ἀγριμιῶν
κι' ἄν ἄνθισε στή ζούγκλα καί τ' ἄνθος τοῦ Σαρῶν! γιατί;
Ἐπέτυχες, ὦ Κύριε! Σοῦ εἶπαν πολλοί!

15.

Ἐπέτυχες, ὦ Κύριε! Σοῦ εἶπαν πολλοί...
Κι' ἄς γιάτρεψαν τὰ χέρια Σου τόν πόνο, τήν πληγή!
Κι' ἄν ἔδωσες ἐλπίδα στοῦ ἀνθρώπου τήν καρδιά
κι' ἄν ἔκαμες τόν θάνατο... Ἀνάστασι!, Χαρά! γιατί;
Ἐπέτυχες, ὦ Κύριε! Σοῦ εἶπαν πολλοί!

Δ

16.

Ἐπέτυχες, ὦ Κύριε! Σοῦ εἶπαν πολλοί...
Κι' ἄς ὕψωσαν τή δάδα Σου ψαράδες ταπεινοί.
Κι' ἄν πέσανε οἱ θρόνοι πού στήσανε οἱ θνητοί
κι' ἄν φόρεσε ὡς πορφύρα τό αἷμα Σου ἡ γῆ! γιατί;
Ἐπέτυχες, ὦ Κύριε! Σοῦ εἶπαν πολλοί!

17.

Ἐπέτυχες, ὦ Κύριε! Σοῦ εἶπαν πολλοί...
Κι' ἄς μήν ὑπάρχουν δοῦλοι καί ἀρένες γιά σφαγή!
Κι' ἄν δέν καλοῦνται τώρα τοῦ θάνατου ἡ τροφή!
Κι' ἄν δέν ρουφοῦν τό αἷμα μας οἱ ψεύτικοι θεοί! γιατί;
Ἐπέτυχες, ὦ Κύριε! Σοῦ εἶπαν πολλοί!

18.

Ἐπέτυχες, ὦ Κύριε! Σοῦ εἶπαν πολλοί...
Κι' ἄς φέρουνε τό σῆμα Σου γενναῖοι στρατηγοί!
Κι' ἄν κάμπουνε τὰ γόνατα στή δόξα Σου λαοί
κι' ἄν ἐγειν' ἡ ἐλπίδα Σου τοῦ κόσμου προσμονή! γιατί;
Ἐπέτυχες, ὦ Κύριε! Σοῦ εἶπαν πολλοί!

19.

Ἐπέτυχες, ὦ Κύριε! Σοῦ εἶπαν πολλοί...
Κι' ἄς ἔκαμες τραγούδι τοῦ πόνου μας τήν ὠδή!
Κι' ἄν βγήκε ἀπό τή τέφρα τοῦ Ἰσραήλ κραυγή
νά μᾶς μηνοῦν τὰ σήμαντρα τοῦ χρόνου οἱ καιροί! γιατί;
Ἐπέτυχες, ὦ Κύριε! Σοῦ εἶπαν πολλοί!

20.

Ἐπέτυχες, ὦ Κύριε! Σοῦ εἶπαν πολλοί...
Γιατί; Γιατί, ὦ Κύριε, ἀπέτυχες Ἐσού;
Μά τίποτε, ὡς τώρα, δέν ἐκάρπισε στή γῆ;
Ἐχάθη τότε ὁ σπόρος θυσίας καί ζωῆς! γιατί;
Ἐπέτυχες, ὦ Κύριε! Σοῦ εἶπαν πολλοί!

Ε

21.

"Μή αἰσχυνηθῆς", λαέ μου, κι' ἐάν μ' ἀρνηθοῦν πολλοί!
Γιά κείνους εἶμαι ξένος! Γιά σένα ὁ Λυτρωτής!
Θυμᾶσαι ὅταν ἤμουν μαζί σου ἐδῶ στή γῆ;
Σοῦ εἶχα γι' αὐτό μιλήσει πῶς λίγοι θάνατοι οἱ πιστοί!
Μά θάρθει κείνη ἡ ὥρα νά μάθουν κι' οἱ πολλοί!

22.

Δέν φόρεσα στόν κόσμο τή σάρκα σας στολή,
σάν άνθρωπος νά ζήσω μαζί σας ἐδῶ στή γῆ;
Τό ξέρεis ὅτι δέν ἦλθα στόν κόσμο γιά χαρά!
Στόν οὐρανό Μέ ξέραν ὅτ'εἶμαι, ἀπό καταβολῆς
" Ἄρνιον ἐσφαγμένον" μ'οὐράνια προβολή!

23.

Τό ξέρεis ὅτι ἀνήκω στή Θεία Μου Αὐλή!
Κι'ὡς Βασιληᾶς ἀνοίγω τίς πύλες τοῦ οὐρανοῦ!
Μήν ἀπορεῖς, λαέ μου, πῶς κρίνουνε οἱ πολλοί!
Δέν Μ'ἔνοιωσαν ἐκείνοι ποτέ Θεό τους Λυτρωτή!
Δέν ἐγνώρισαν σέ Μένα τή Θεία Του βουλή!

24.

Τοῦ πλήθους ἡ πορεία, ματαία, ἀπατηλή!
Τῶν ὀλίγων εἶν'ἡ στράτα πού φέρνει στή ζωή!
Γι'αὐτό ἐκεῖ στό Γολγοθᾶ Μ'ἐκάρφωσαν αὐτοί
γιά σέ, μικρέ λαέ μου, νά φύγεις τήν Θεία Του ὀργή!
Σ'ἐκείνους μόνον ἀνήκει τοῦ Ἄδου ἡ αὐλή!

25.

Στά χέρια Μέ καρφώσανε! Μ'ἐπότισαν χολή!
Στό αἷμα Μου νά πλύνουνε τήν ἔνοχη ψυχή!
Δέν πέθανα, ὦ λαέ μου, ὡς δούλος στό σταυρό
παράδειγμα νά δώσω στόν κόσμο, τύπο ἰδανικό!
Γιά σένα πέθανα, πιστός, στή Θεία ἐντολή!

26.

Γιατί, λοιπόν, λαέ μου, τό ξεχνᾶς; Καί Μέ λυπεῖς!
Αὐτοί πού τώρα Μ'ἄρνοῦνται στό δρόμο τόν πλατύ,
δέν γνῶρισαν σέ Μένα: Ἄληθεια καί Ζωή!
Γιά σέ μόνο χαράζει τό φῶς τῆς χαραυγῆς! Ναί, γιά σέ!
Μιά ἄνοιξη αἰώνια! Τοῦ σύμπαντος Ἐλπίς!

ΣΤΗ ΜΑΤΩΜΕΝΗ ΓΗ

- 1
Περπάτησα τό δείλι
στή "Ματωμένη γή"
κι'άντίκρυζα κορμιά
νεκρά, ώς τήν αύγή!
- 2
Ριγοῦσε καί τ'άνέμι
στή θεά του κακού
κι'άνατριχίλα φέρνει
στό νοῦ του ήθικου!
- 3
Κι'ώς έρπετό μ'άγγίζει
του ψίθυρου βοή
καί τρόπο μέ γεμίζει
του φύλλου ή θροή!
- 4
« Έβίβα του θανάτου!
Νά ζήσωμε κι'έμείς..."
κράζανε τά κοράκια
ώς τάγματα τιμής!
- 5
Κι'έγώ σ'αυτή τή θεά
τής συμφοράς στή γή
πού ξέβρασε ο "Αδης
θά κράζω μέ όργή!
- 6
"Τούτος δέν είναι τόπος!
Κι'ή γή σου σέ μισεί!
Στους Δαίμονες έδόθη
τό αίμα για κρασί!
- 7
Τράβα νά προσπεράσεις,
ψυχή μου μήν άργείς
καί σ'άνταμώσουν θώες
κι'οί δαίμονες τής γής!
- 8
Στου χαλασμου τό μνήμα
σέ θάψανε "ζωή"
'Αγκάθια νά φυτρώνουν
για άνθη σου άεί!
- 9
Σάν μανιασμένοι λύκοι
του άγριου βορρά
όρμάνε καί ξεσκίζουν
τό φώς σου! Τή χαρά!
- 10
Τί ζήτησαν νά δώσεις
κι'άρνήθηκες "ζωή"
καί σου σπαθίζουν τώρα
κορμί κι'άναπνοή;
- 11
Τί ζήτησαν νά δώσεις
καί γέλασες "ζωή"
καί σου τσακίζουν τώρα
κάθε πνοής πνοή;
- 12
Τά πέπλα της άπλώνει
ή νύχτα καί θρηνεί
κι'ώς σάβανο τυλίγει
του θρήνου τή σκηνή!
- 13
Κι'ώς φέρετρο τά κλείνει
τής νύχτας ή ψυχή
τ'άνθρώπινα κουφάρια
χωρίς Θεού εύχή!
- 14
Περπάτησα τό δείλι
στή "Ματωμένη γή"
κι'άντίκρυσσά τή "φρίκη":
'Ασάλευτη κραυγή!

15
Τράβα καί μήν ξεχάσεις
νά ζής μ'άγάπης νοῦ,
άν θές έλευθερία
καί νίκη τ'ουρανοῦ!»

ΕΙΔΑ Τ'ΑΣΤΕΡΙ ΣΟΥ...

Είδα τ'άστερι σου Χριστέ
μιά νύχτα στή ζωή μου
νά λούζει μέσ στό φῶς
τή φάτνη τή φτωχή μου!

Στήν άχυρένια μου στρωμνή
γεννήθηκες Χριστέ μου
κι'ήταν άνάσα και πνοή
τῶν ζῶων, ή πνοή μου!

Κι'έγιν'ό σταύλος ούρανός
μ'άγγέλους νά ύμνοῦνε!
Κι'έγινε τόπος ιερός
π'άρχόντοι προσκυνοῦνε!

Κι'έγινε δόξα μου και φῶς
κι'άστερι ή μορφή Σου
πού μ'όδηγεῖ παντοτεινά
στό δρόμο τής ζωής Σου!

ΕΚΕΙΝΟΣ !

Έπάνω στό σταυρό Έκείνος ξεψυχά βαρειά!
Τίς σάρκες Του άτέλειωτα ξεσκίζουν τά καρφιά!
Τ'άγκάθια στό κεφάλι βαθειά είναι μπηγμένα!
Τό αίμα πώς κυλά... Ή άμαρτωλέ για σένα!

Στής δίψας τό μαρτύριον δέν Του'δωκες νερό!
Χολή πικρή Τον πότισες, άσέβεια και χλευασμό!
Στου κάθε πόνου τήν κραυγή γελάς ειρωνικά!
Όμως δέν σε μισεί! Για σένα δέεται θερμά!

Κι'ένώ τό βλέμμα Του θολό σάν λύχνος σιγοσβήνει
μές στό μαρτύριο του πόνου, τής φρίκης τήν όδύνη,
τότε τό ξίφος σου, σκληρά, στή σάρκα του βυθίζεις!

Κι'όταν ό Πατέρας χωρίς άπόκριση και λύπη,
άλλου στρέφει τό πρόσωπον και Αυτόν έγκαταλείπει!
Μ'άγάπη πάλι σε τιμά! Σωτήρας σου θά γίνει!

ΤΟ ΕΛΑΤΟ ΓΙΟΡΤΑΖΕΙ

1
'Εκεί στό τζάκι, στή γωνιά
τό έλατο γιορτάζει!
Τρέξτε μεγάλοι καί μικροί,
Χριστούγεννα! σᾶς κράζει:

2
«'Αφησα γῆ καί οὐρανό!
μαζί σας νά γιορτάσω
κι'ἀπ' τοῦ Θεοῦ μας τή χαρά,
χαρά νά σᾶς κεράσω!

3
Κι'ἄν ἀντικρύζω τίς κορφές,
τ'ἀπέραντα τά μάκρη
εἶμαι ἀπλό καί ταπεινό
μές τοῦ Θεοῦ τή χάρη!

4
Πάρτε τά δῶρα πού κρατῶ
μέ χέρια ἀπλωμένα,
τά ἔφερα γιά σᾶς
ἀπ' τό Θεό σταλμένα!

5
Κι'ἀπ' τά ψηλά βουνά
καί τά λευκά τά χιόνια
φέρνω δροσιά καί εὐωδιά
στολίδια μου τά κλώνια!

6
Περᾶστε μάγοι καί σοφοί
τή φάτνη μου νά δῆτε
κι'ὡς φίλοι καί πιστοί
τό Βρέφος νά τιμῆστε!

7
Κι'ἐσεῖς οἱ χλιαροί
π'ἀδιάφορα κυτᾶτε
καί τή χαρά μου τήν πολλή
γιά κούφια τήν περνᾶτε.

8
Δέν εἶσθε ταπεινοί
γι'αὐτό δέν μου γελᾶτε
καί τοῦ Χριστοῦ μας τή γιορτή
σάν ξένοι προσπερνᾶτε!

9
Μά σεῖς οἱ ταπεινοί
ἀπ'τή χαρά μου πάρτε
καί δῶρα καί φιλιᾶ
ἀγάπης νά κερνᾶτε!

10
Καμπάνες νά ἤχοῦν
χαρούμενα στή πλάση
κι'ἀστέρι φωτεινό
τό δρόμο νά χαράσσει!

11
'Αγγέλων ἡ στρατιᾶ
τό 'Ωσαννά νά ψάλλει
καί χίλια δῶρα θεϊκά
νά δώσει σ'ὄλους πάλι!

12
Σάν ὄνειρο γλυκό!
οὐράνια μελωδία!
στήν παιδική ψυχῆ,
χαρά καί εὐωδία!

13

Καί στή γιορτή τοῦ οὐρανοῦ
πού προσκυνοῦν ἀγγέλοι
τό χιονισμένο "Έλατο
"Χριστούγεννα" ἀναγγέλλει!»

ΕΜΠΡΟΣ ΣΤΗ ΦΑΤΝΗ

Ἐμπρός στή φάτνη,
Κύριε!
εἶμαι γονατισμένη
κι'εἶν'ἡ καρδιά μου,
ταπεινά,
στά πόδια Σου ριχμένη!

Δέν ἔχω δῶρα,
Κύριε!
τῶν μάγων νά προσφέρω
κι'οὔτε λουλούδια
ὄμορφα
ἀπ'τούς ἀγρούς Σου φέρω!

Μέ ἄδεια χέρια
Κύριε!
ἦλθα νά προσκυνήσω,
σάν τούς φτωχοὺς βοσκούς
κι'ἐγώ,
τό θαῦμα Σου νά ζήσω!

Τή νύχτα τούτη,
Κύριε!
εἶν'ἡ χαρά μεγάλη!
γιορτάζουνε οἱ οὐρανοί!
κι'ἡ γῆ!
τό σύμπαν Σου μοῦ ψάλλει!

Κι'εἶμαι μαζί Σου,
Κύριε!
μιά ὑπαρξη οὐράνια!
π'άντανακλᾶ πάνω στή γῆ
σάν φῶς!
τή δόξα τήν αἰώνια!

Παντοῦ σκοτάδι,
Κύριε!
τό κρῦο δυναμώνει...
μόνο ἐδῶ ὑπάρχει
φῶς!
κι'ἀγάπη πού λυτρώνει!

ΠΟΙΟΣ ΦΤΑΙΕΙ;

- Γιατί τό προσωπάκι σου ώχρό κιτρινισμένο;
Τά ρούχα σου πολύ παληά, φθαρμένα, λερωμένα;
Τό βλέμμα σου, τού πόνου βλέμμα, κυττάζει δακρυσμένα!
Δέν ἔχει τή χαρά, τή σιγουριά στοῦ νοῦ τή σκέψι.
Θά φταίει ἡ μάνα σου θαρρῶ. Ποιός ξέρει ποῦ νά τρέχει
καί σ'ἄφησε ἀμέλητο, χωρίς στοργή καί χάδι.
- Δέν φταίει ἡ μάνα μου γι'αὐτό. Ἡ μάνα μ'ἀγαπάει!
Γιά μένα ὀλημερῆς μοχθεῖ, δουλεύει, ξενυχτάει.
- Τότε φταίει ὁ πατέρας σου, πού σ'ἔχει ἐγκαταλείψει;
Ποιός ξέρει ποῦ νά βρίσκεται καί ποῦ μπεκρομεθάει;
Ἡ μήπως παίζει στά χαρτιά, τό βιός του σπαταλάει;
Ἡ ἔφυγε στή ξενητεία καί μ'ἄλλες σεργιανάει
καί σ'ἄφησ'ἀπροστάτευτο καί διόλου δέν πονάει;
- Οὔτε ὁ πατέρας φταίει. Κι'ἐκεῖνος μ'ἀγαπάει!
Μά δέν ὑπάρχει στή ζωή γιά μένα νά πονάει!
- Τότε φταίει ὁ Θεός; Καί λέει πῶς εἶν' Ἀγάπη!
Δέν θ'ἄπρεπε τώρα καί σύ τόν Κύρη σου νά βλέπεις;
Στήν ἀγκαλιά τῆς μάνας σου ὀλημερῆς νά τρέχεις;
Τά χάδια τους νά γεύεσαι, τά δῶρα τή χαρά τους
κι'ὁ πόνος καί τό δάκρυ σου νά σβύνουν στά φιλιὰ τους;
- Δέν φταίει κι'ὁ Θεός! Στ'ἀλήθεια μ'ἀγαπάει!
Ὅσο κανεῖς μέ νοιάζεται μέ ξέρει μέ φυλάει!
Δέν ἄκουσες γιά τό Χριστό; Γιά τοῦ Σταυροῦ τό δράμα;
Πῶς ἄφησε τίς δόξες Του, τόν θρόνο τοῦ Πατέρα
καί φτώχηνε κι'Αὐτός σάν τή φτωχή καλή του μάνα!
Ἐργάτης ἦταν ταπεινός στή δούλεψη ἀνθρώπου!
Δέν εἶχε βιός οὔτε σκοπό πλούτη νά ἀποκτήσει.
Ὀλημερῆς τριγύριζε, τόν κόσμο νουθετοῦσε!
Ἀδιάκοπα περπάταγε, τίς νύχτες ξαγρυπνοῦσε!
Θεράπευε! ἀνέσταινε! ὄλους παρηγοροῦσε!
Καί τέλος, δίχως γογγυσμό, παράπονο ἢ δισταγμό,
στό Γολγοθᾶ σταυρώθηκε γιά κάθε ἀμαρτωλό!
Πῶς θά τό πῆς αὐτό; Δέν θά τό πῆς αὐτό ἀγάπη;

- Ἐλήθεια λές! αὐτό εἶναι ἀγάπη! Τότε ποιός φταίει;
Καί φέρνει τὰ δεινά, τόν κόσμον γύρω ἀφανίζει;
Μήπως ἡ κοινωνία πού δέν ζητᾶ καλό κι'ἀλήθεια;
Μέσα στή βία ζῆ, τήν ἀρπαγή, τήν τυρρανία;
Ἦ μήπως φταῖνε οἱ σοφοί πού ἔχασαν σοφία
καί γίνανε ἀνήμποροι μέσα στήν ἀπιστία;
- Ἐλήθεια εἰν'αὐτά πού λές, μά δέν εἰν'ἡ αἰτία.
Ἔνας ἐχθρός μᾶς πολεμᾶ καί τό κακό μας θέλει.
Αὐτός μᾶς κλέβει τή ψυχή κι'αὐτός μᾶς καταστρέφει!

Τόν λένε : ΑΜΑΡΤΙΑ !

Αὐτή μᾶς χώρισε ἀπ'τή γλυκειά, τή Θεία Παρουσία!
Αὐτή τή γῆ ἀγκάθιασε τριβόλους νά γεννάει!
Αὐτή μεγάλους καί μικρούς στόν πόνο τούς κυλάει!
Αὐτή πλαγιάζει τὰ κορμιά κι'αὐτή τὰ μαρμαρώνει!
Αὐτή χωρίζει ἀνδρόγυνα, ἄλλους τούς ξερριζώνει!
Αὐτή γεμίζει φυλακές, στρατόπεδα σκαρώνει!
Αὐτή στά σίδερα ψυχές γιά πάντα τίς σκλαβώνει!
Πολέμους καί καταστροφές καί σκοτεινές ἀντάρες·
ἐπιδρομές πειρατικές, ἀγχόνες καί καρατομές,
παιδομαζώματα καί κάθε εἶδους ἀπανθρωπιές.
Σφετερισμούς καί ἀρπαγές καί βιασμούς καί φόνους
βασανιστήρια φρικτά καί βόγγους καί κατάρες...
Αὐτή σαλεύει νοῦ, καί σκέψη μέ δόλο παρασέρνει.
Κι'ὅτι λογιῆς νά φανταστής ἀνδράποδα ἔχει κάμει:
Πόρνες, μοιχοῦς καί μέθυσους, κλεύτες κι'ἀπατεῶνες
ναρκομανεῖς καί ἀσελγεῖς, μάγους καί νεκρομάντεις
Γιά ν'ἀφανίζει πιό πολλούς καί ν'ἄχει μαντινάδες
καί θρόνους ἔστησε τρανοῦς δῆθεν γιά βασιλιάδες
κι'ὠργάνωσε πολλά ἐμπόρια σέ δούλους κι'ἀφεντάδες
Καί μέσ στίς Ἐκκλησιές θυσίες πονηρές σκαρώνει
μέσ στή λατρεία τοῦ Θεοῦ τόν κόσμο νά τυφλώνει!
Καί βασιλιάδες χάρισε καί θρόνους στερεώνει.
Νά κυβερνᾶ θέλει ψυχές κι'ὄχι νά τίς λυτρώνει.
Αὐτή πουλάει τίς ψυχές κι'Αὐτή τίς ἀγοράζει!..
Μά δέν σταμάτησε ἐδῶ. Φτιάχνει νοσοκομεῖα
καί νευροκλινικές καί ἄσυλα, πολλά γηροκομεῖα.
Κι'ἄλλους πολλούς μέ καμπαρέ μέ κούρσες καί μέ βίλλες,
πού δέν μποροῦν νά νοιώσουνε τῆς συμφορᾶς τό δάκρυ
καί σπάταλα σκορποῦν τό βίος στήν πλάνα ἀμαρτία.
Αὐτή σκληραίνει τίς ψυχές, κι'αὐτή τίς ἀφανίζει.
Σαρκαστικά γελά! Κανένα ποτέ δέν γνώρισε...
κανένα δέν γνωρίζει! Οὔτε τήν μέλλει νά πασχίζει.

Στά ζοφερά παλάτια της, πού είναι τό σκοτάδι,
λυχνάρι φώς δέν στάθηκε οὔτε νυχτιᾶς φεγγάρι!
Τόν ἄδη τόν ἐχόρτασε! Τόν θάνατον ποτίζει!
Μονάχη της θέλει νά ζή! Αὐτή νά βασιλεύει!
Στό θάνατο καί στή ζωή αὐτή νά κυριεύει!
Γιά χάρη της ἐδούλεψε. Τόν Χρόνο ἔχει φίλο!
Ἐπί τὸ χέρι τόν κρατᾶ, μαζί του νά διαβαίνει...
Μαζί του ἐγεννήθηκε, μαζί καί θά πεθάνη!..

— Μά πὼς θά γίνῃ αὐτό καί θά δοθῇ τό τέλος;
Νά μὴν ὑπάρχει τό κακό, ἢ συμφορὰ τό πένθος;

— Ἄ..., εἶναι τόσο ἀπλό! Μέ τοῦ Χριστοῦ τόν ἐρχομό!
Δέν ἄκουσες πὼς ἔρχεται; Ἴδού, σέ λίγο φτάνει!!!
Καί θά Τόν δῆ πᾶς ὀφθαλμός καί ὅλοι οἱ ἐχθροί Του!
Κι' ὅσοι Τόν ἐξεκέντησαν καί γέλασαν μαζί Του...
Μά πρῶτοι καί αἰώνια, μονάχα... οἱ δικοί Του!!!

ΓΕΡΕΙΑ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

Στήν ἔρημο περπάτησα
μόνη στή συντροφιά σου
καί τή γαλήνη ἔννοιωσα
κι'εἶδα τήν ὀμορφιά σου!

Σ'ἕνα λιθάρι κάθησα
τίς σκέψεις μου νά σιώσω
καί σύ κοντά μου στάθηκες
σάν φίλη νά στεριώσω!

Φωνές, κραυγές δέν ἄκουγα
τριγύρω νά μέ δένουν
κι'ἄλλες πολλές νά μέ καλοῦν
σάν δέμα νά μέ σέρνουν!

Τίς σκέψεις μου ξενάγησες
σέ ὥρες περασμένες
καί θύμησες ξανάζησα
σκληρές κι'εὐτυχισμένες!

Ἡ σκέψι δέν ξεστράτιζε
στῶν λόγων τή μανία
οὔτε τό νοῦ μου κέρωνε
τοῦ ἄνεμου ἢ βία!

Λιβάδι καταπράσινο
πατοῦσα ὅλη μέρα
καί μέσα στ'ἀχνολούλουδα
φιλοῦσα τόν ἀγέρα!

Σάν πεταλοῦδα τρίγυσα
κάθε ἀνθοῦ τό μέλι,
καί σέ πελάγη ἀπέραντα
ταξίδευσά μέ ρέμβη!

Κι'ἄν ἦλθα ἐδῶ καί στάθηκα
στόν τόπο τῆς σκηνῆς σου
ν'ακούσω θέλω τόν Θεόν
τόν ψίθυρο Του στή σιωπή σου!

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Τά βήματά μου μ'έφεραν
στόν δρόμο τόν δικό Σου
καί μ'έμαθες νά περπατώ
μόνη στόν λογισμό σου!

Κι'ήτανε φώς οι δρόμοι σου,
καρτέρι στήν καρδιά μου
νά στέλνης "μάννα", Κύριε,
κι'άστέρια συντροφιά μου!

Στό διάβα μου άντάμωσα
άνθρώπους τής έρήμου
νά βλέπουν μόνον ούρανό,
νά περπατούν μαζί μου!

Τόν 'Ιακώβ συνάντησα
στόν ύπνο νά τόν ραίνης,
τή σκέψη του πιά φωτεινή,
άγγέλους νά του στέλνης!

Τόν Μωϋσή πού έβλεπε
τήν "καιομένη βάτο"
κι'άλλους πολλούς μέσ στα Αιλείμ,
στήν πυρωμένη άμμο!

Καί τόν Χριστό πού διάβαινε
τήν έρημο, τή γή σου,
στίς φλόγες μέσ στών πειρασμών
μ'άσπίδα τήν εύχή Σου!

Καί στήν 'Εδέμ σταμάτησα
σάν νοσταλγός πού μένει
σέ μιά ζωή πού χάθηκε
καί δόξα ξεχασμένη!

Κι'ήσουνα μάρτυς τ'ούρανοϋ,
πύργος στή συλλογή μου
καθώς μαζί σου έζησα
νύχτες στήν προσευχή μου!

ΤΟ ΔΥΣΒΑΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ

1
Τό μονοπάτι δύσβατο
στενό και τεθλιμμένο,
πού φέρνει στή ζωή
κι'όλίγοι βρίσκουνε αυτό
μές στή ζωή τών πειρασμών
του κόσμου
θαμμένο, ξεχασμένο!

2
Κι'αυτοί πού τό διαβήκανε
τό ξέρανε χαμένο!
κι'άπ'τόν σκληρό διαβάτη
χρόνο, περασμένο,
στά νύχια του κακού
ριχμένο,
πιασμένο, μπερδεμένο!

3
Μά δέν τό λησμονήσανε
κι'ās ήταν ξεχασμένο!
Χωρίς τόν χρόνο βοηθό,
μέ θάρρος θαυμαστό,
τό μονοπάτι βρήκαν
τό στενό
τ'άνεμορημαγμένο!

4
Μέ τή σκαπάνη του Θεού
διαβαίνανε τόν δρόμο!
Κι'είχανε Φάρο φωτεινό
και σύντροφο πιστό,
κι'ώς λύχνο κι'όδηγό
στά πόδια τους
τόν θείον Του τόν Νόμο!

5
Πληγώνανε τά πόδια!
Κομμάτια κάναν χίλια
τά χέρια, τά μαλλιά
στ'αγκάθια και στά σκίνα!
Κι'άπό τή νυχτιά
ώς τήν αυγή
δαγκάνανε τά χείλια!

6
Μά πήραν άπ'τό χέρι Του
τό δώρο τό κρυμμένο,
στό μονοπάτι τό στενό
τό χιλιοπικραμένο,
πού χάριζε τή δόξα Του
μ'άγάπη
και μ'αίμα ραντισμένο!

7
Και τήν κορφή πατήσανε
του ουρανού άνθωνα!
Κι'άπ'τούς άγγέλους πήρανε
στεφάνια! Μύρια δώρα!
Του βασιλέα νικητή
τήν άγια Του
κι'όλόχρυση κορώνα!

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ!

1

Τό σῶμα τοῦτο κι' ἄν φθαρεῖ
κι' ὁ θάνατος τό πάρει,
χωρίς φθορά θ' ἀναστηθεῖ
μέ δόξα καί μέ χάρη!

2

Γι' αὐτό σκέψου τί κάνεις
καί κρίνε λογικά.
Σάν ἔμπορας νά κρίνεις
πού κρίνει πρακτικά.

3

Ἄν μείνεις μακρῶς Του
καί δέν ταπεινωθεῖς,
ὁ θάνατος θά σέ κερδίσει,
ζωή δέν θά γευθεῖς!

4

Ἔλα, λοιπόν, σέ 'Κεῖνον
σάν τά μικρά παιδιά!
Αἰώνια σέ προσμένει,
μέ πατρική καρδιά!

5

Σκέψου τήν πόρνη, τόν ληστή,
τόν ἄδικον τελώνη.
Κανένα τους δέν ἔδιωξε,
τό αἷμα Του λυτρώνει!

6

Ἐνα μονάχα σοῦ ζητᾶ:
Μετάνοια νά δώσεις.
Μετάνοια, ὦ ἄνθρωπε,
ἄν θέλεις νά γλυτώσεις!

7

Τότε θά κράξεις δυνατά
μέ ὅλη τήν καρδιά σου:
"Ποῦ θάνατε τό νίκος σου"
Ποῦ Ἄδη ἢ χαρά σου;

8

Ἀπ' τό Τραπεζί τοῦ Θεοῦ
κανεῖς μας ἄς μή λείψει!
Μαζί Του νά γιορτάσωμε
ὁ θάνατος νά ἐκλείψει!

ΚΑΠΟΙΟΣ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ ΜΟΥ ΚΤΥΠΑ

1

Κάποιος τήν πόρτα μου κτυπᾶ,
θέλει νά Τοῦ ἀνοίξω
καί στό τραπέζι τῆς καρδιάς
μαζί Του νά δειπνήσω.
Κι'ὁ ἄνεμος κοπάζει
τοῦ ψίθυρου λαλιά,
τά βάθη μου ξαφνιάζει.

2

Κάποιος τήν πόρτα μου κτυπᾶ,
θέλει νά μοῦ μιλήσει
καί ἐπιμένει ταπεινά,
τά χέρια Του νά δείξει...
Καί στήν πλευρά Του ἔχει
κάποια πληγή βαθειά,
π'αἰμορραγεῖ καί τρέχει!

3

Κάποιος τήν πόρτα μου κτυπᾶ,
μ'ἀγκάθινο στεφάνι,
σάν νάναι στέμμα τό φορᾶ
καί πλήθος Τόν χλευάζει...
Μά Κεῖνος δέν δειλιάζει!
Σάν ἥλιος μέ κυττᾶ
κι'ἡ δόξα Τόν σκεπάζει!

4

Κάποιος τήν πόρτα μου κτυπᾶ,
μ'ἀγάπη μέ προστάζει
κι'ἄν δέν Του πῶ: "Ἴδού ἐγώ",
θά κρούει καί θά κράζει.
Τί στέκω; Τί διστάζω;
Ἐκεῖνος καρτερᾶ
στό φῶς Του νά γιορτάζω!

5

Κάποιος τήν πόρτα μου κτυπᾶ,
κι'ὁ θάνατος τρομάζει!
Τόν βλέπει τώρα νά περνᾶ:
Ἄνάστασι! φωνάζει.
Τρέχω νά συναντήσω.
Μ'ἀγάπη μέ καλεῖ
στή δόξα Του νά ζήσω!

Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ

1

Τραπέζι αγάπης ἔστρωσε
σέ δείπνο μυστικό
καί νά "συμφάγη" κάθησε
μέ φίλους καί ἐχθρό!

2

"Προσόψιον διεζώσθη"
τά πόδια νά τούς πλύνει
καί στόν ἐχθρό του στέκει
χωρίς νά τόνε κρίνει!

3

Μά κείνος δέν νοεῖ
ἄλλοῦ ὁ νοῦς του τρέχει
τῆς προδοσίας τό φιλί
τούς λογισμούς κατέχει!

4

Τό χέρι ἀπλώνει ὁ Χριστός
καί ἄρτον τοῦ προσφέρει!
Κι'αὐτός, πανοῦργος, σκοτεινός
φεύγει γιά τό καρτέρι!

5

Στόν κήπο τῆς Γεθσημανῆ,
νάτον, μέ τούς στρατιῶτες.
Καί ὁ Χριστός παρατηρεῖ:
"Φίλε, διατί ἦλθες;"

6

Μ'αὐτός χωρίς ντροπή:
"Χαῖρε Ραββί", Τόν προσφωνεῖ,
σάν φίλος τόν καταφιλεῖ
σκύβει καί προσκυνεῖ!

7

Μάταια προσπαθεῖ κι'ἄπρεπα
μετά νά μετανοιώσει
καί τά τριάντα ἀργύρια
πίσω σ'αὐτούς νά δώσει!

8

Ἰούδα, ἀμετανόητε!
Τί κρίμα νά προδώσεις!
Τήν προδοσία θέλησες,
πῶς τώρα νά γλυτώσεις;

9

"Ἄρον, ἄρον, σταύρωσον..."
Φθάνει ἡ κραυγή τοῦ ὄχλου.
"Ἡμαρτον", κράζει, "ἡμαρτον",
"παραδούς αἶμα ἀθώου..."

10

"Σύ ὄψει...", τ'ἀπεκρίθησαν
καί τοῦ ἵστρεψαν τήν πλάτη.
Τήν προδοσία θέλησαν
καί ὄχι τόν προδότη.

11

Ἰούδα, ἀμετανόητε!
Τί κρίμα νά προδώσεις!
Τόν Κύριον ἐπρόδωσες,
πῶς θεός νά ξεπληρώσεις;

12

Στ'αὐτιά του φθάνει ἡ βοή
τοῦ ὄχλου πού ζυγώνει.
Ἄλλοίμονο! Τώρα νοεῖ
πῶς τό κακό ἀπλώνει!

13

Κι'ἀναταράζει τήν ψυχή,
τίς σκέψεις του δουλώνει
καί στή ματιά του τή θολή
τό κάθε τι νεκρώνει!

14

Καί λησμονεῖ Τόν Λυτρωτή
πούχε γιά Δάσκαλό Του
καί χάνεται καί ἡ ἠχώ
ἀπ'τῆ ζωή τοῦ Θεανθρώπου!

15

Μές στῆς ψυχῆς τήν παγωνιά
ὁ θάνατος τοῦ γνέφει...
Κι'αὐτός σάν φίλο τόν κυττᾶ
καί πρὸς ἐκεῖνον στρέφει!

16

Ὁ θάνατος χαμογελά!
τό χέρι του ἀπλώνει
καί στήν ἀγχόνη τόν τραβᾶ...
στόν Ἄδη ξεφορτώνει!

17

Ἰούδα, ἀμετανόητε!
Τί κρῖμα νά μή νοιώσεις!
Τῆς προδοσίας τίμημα
αἰώνια θά πληρώσεις!

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΗ ΓΗ

ὦ Βρέφος Θεῖον καί Σεπτόν!
π' ἀνθρώπου ἔλαβες μορφή,
γιά Σέ γιορτάζουνε οἱ οὐρανοί,
Χριστούγεννα στή γῆ!

ὦ στράτευμα τοῦ οὐρανοῦ!
πού ψάλλεις καί ὕμνεῖς,
μαζί σου ψάλλουν οἱ πιστοί,
Χριστούγεννα στή γῆ!

ὦ ἄστρο λαμπερό!
Τή φάτνη τή φτωχή
τό φῶς σου τήν ἐδόξασε,
Χριστούγεννα στή γῆ!

ὦ νύκτα Θεία ἱερή!
Μοναδική ἐσύ!
Πῶς σκέπασες τό φόβο, τήν κραυγή,
Χριστούγεννα στή γῆ!

ὦ μάγοι καί σοφοί!
Τί καρτεράτε; Τί;
'Ιδού τ' ἀστέρι τοῦ Θείου Λυτρωτή!
Χριστούγεννα στή γῆ!

ὦ ταπεινοί βοσκοί!
Μή στέκεσθε δειλοί,
γιά σᾶς γεννήθηκε Σωτήρ!
Χριστούγεννα στή γῆ!

ὦ βασιλεῦ Ἡρώδη!
'Απατηλέ! Δειλέ! Γιατί;
Ποτέ δέν θά γιορτάσεις
Χριστούγεννα στή γῆ!

ΕΝΑ ΚΛΩΝΙ ΕΛΙΑΣ

Τά όνειρα χαμένα!
Στό χῶμα πεταμένα!
Τά μάδησε ἢ μπόρα
κι'ό άγριος χιονιάς!

Ποιός νάξερε γιά μένα
πώς θάρθει τέτοια μέρα
νά σπάσουνε τά κλώνια
του κήπου τής καρδιάς!

Νά μαραθοῦν τά γιούλια!
Τά γιασεμιά! Τά κρίνα!
Ζωή, χαρές κι'έλπίδα
νά σβήσουνε γιά μιάς!

Μά ξάφνου! βλέπω πέρα
δυό άσπρα περιστέρια
νά φέρνουνε σέ μένα
ένα κλωνί έλιιάς!

Ευλογημένη μέρα
μετά τήν καταιγίδα
πού λάμπουνε όλα
μέ λάμψη τής φωτιάς!

Βωμό στήνω τά χέρια!
Στου κήπου μου τήν τέφρα
τά άσπρα περιστέρια
θυμίαμα καρδιάς!

ΑΙΩΝΙΑ ΑΘΑΝΑΤΑ

Δέν θέλω χώρες νά διαβῶ
σ'ἄστρα νά περπατήσω,
δέν θέλω χρυσοστόλιστα
παλάτια ν'ἀποκτήσω.
Δέν θέλω ἄνθη καί τιμές
καί στέφανα τῆς δόξης
δέν θέλω ἀπ' τῆς χαρῆς
νά γεύομαι τῆς νιότης.
Τῆς λύτρωσης προσμένω
ψηλά στόν οὐρανό!
'Εκεῖ νά ξαποστάσω!
'Εκεῖ νά λυτρωθῶ!

Νά μή ἀκούω τίς κραυγές
τῶν δούλων καί τῶν σκλάβων
τίς ἀλυσίδες τίς βαρειές
νά σέρνουν ἀφεντάδων!
Νά μή ἀκούω στεναγμούς
κι'όλολυγμούς μανάδων
γιά σπλάχνα πού δέν ζοῦν
καί συμφορές κυράδων!
Νά μή ἀκούω ἰαχές
πολεμικές θριάμβων
πού πάνω σέ ζωές
στήσαν χορό Τιτάνων.
Νά μή ἀκούω σαρκασμούς
Διαβόλου καί χαρῆς
γιά λάφυρα πού ἄρπαξε
τίς δόλιες τίς ψυχές!

Ν'ἀκούω θρόϊσμα ἀπαλό
Τραγούδι τοῦ ἀγέρα,
νανούρισμα γλυκό
στόν πόνο καί στήν μπόρα!
Ν'ἀκούω γλυκολάλημα
ἐλεύθερου πουλιοῦ
πού δέν ποθεῖ τά ἄρματα
τοῦ μαύρου χαλασμοῦ!
Κι'ἀπ'τούς χρυσοῦς καρπούς
νά τρώγω καί νά ζῶ
αἰώνια! 'Αθάνατα!
Ποτέ νά μή πονῶ!

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ἐλευθερία ἢ θάνατο! κραυγάζαν οἱ προγόνου.
Γι'αὐτήν μοχθοῦνε οἱ λαοί γι'αὐτήν πεθαίνουν ὅλοι!
Γι'αὐτήν στή γῆ κατέβηκε κι'ὸ Ἄρχων τῆς ζωῆς
καί πλήρωσε μέ θάνατο τά λύτρα τῆς τιμῆς!
Κι'ἐπότισε τῆς ρίζες τῆς μ'ἀθάνατο νερό,
πού στάλαζ'ἀπ'τό αἷμα Του γιά κάθ'ἓνα θνητό!
Καί θέριεψε καί τράνεψε καί σκέπασε τή γῆ
καί γίνηκε ἀσάλευτη, παντοτεινά θά ζῆ!

Καί κούρνιασαν στόν ἴσκιό τῆς καί φίλοι καί ἐχθροί!
Κι' ἐγείνανε ἀμέτρητοι οἱ δοῦλοι ... χριστιανοί!
Ἄδικα δαίμονα μοχθεῖς τό δένδρο ν'ἀφανίσεις
καί μέ τσεκούρι καί φωτιά στή γῆ νά τό γκρεμίσεις.
Δέν ἔχει ξύλινο κορμό οὔτε τῆς ὕλης σπέρμα,
εἶναι στήν πλάση τοῦ "θεός"! Καί ἡ πνοή τοῦ πνεῦμα!

Κι'ὅπου τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἐκεῖ ἐλευθερία!
Τά σπάζει τά δεσμά, δέν γνώρισε δουλεία!
Δέν γνώρισε ἀσθένεια! Τό φόβο! Τή δειλία!
Δέν γνώρισε τόν θάνατον τοῦ Ἄδου τῆς μανίας!
Ἄναστασ' ἡ πορεία του! Ζωή κι'ἀθανασία!
Στή βασιλεία του θά ζῆ αἰώνια εὐτυχία!
Στό δένδρο τοῦ Θεοῦ ἀγγέλοι μόνο ζοῦνε!
Αἰώνια δοξάζουνε! Αἰώνια ὑμνοῦνε!

ΕΝΑΣ ΔΙΑΒΑΤΗΣ...

Ένας διαβάτης είσαι
στό δρόμο τής ζωής
πού πέρασε κι'εχάθη
στό βάθος μιᾶς στροφής!
Σέ δείρανε οἱ θύελλες
τ'άνέμου ἢ ὀργή
σ'έκούραζε τό καῦμα
σέ δρόσιζε ἢ αὐγή!

Μά τά λουλούδια π'ἔσπειρες
ἀνθίσανε πολύ
καί χύνουν τ'ἄρωμά τους
σ'ἀνάμνηση καλή!

Τραγούδι ὁμορφο
μάς λέγει ἡ ζωή!
Τραγούδι πού κερνά
σέ ὄλους μας κρασί!
Μά θλιβερό τό τέλος
κι'ἡ νύχτα φοβερή
τό σβήνει μέ μιᾶ πλάκα
τοῦ τάφου παγερή!

Τή συλλογή μας παίρνουν
ἄλλοι π'ἀκολουθοῦν
κι'εἶναι κι'αὐτοί διαβάτες
στό δρόμο πρίν χαθοῦν...

Μά ἡ ζωή πεθαίνει;
Ὁ Θάνατος θά ζῆ;
Ποιά νύχτα δέν προσμένει
τή μέρα γιά ν'άρθῃ;
Κι'ἐγώ, ὦ Κύριέ μου!
Ἐσένα καρτερῶ!
Ἀνάσταση μαζί Σου
στή πλάση νά χαρῶ!

Κι'ἡ σάλπιγξ θά σαλπίζει
Ἀνάσταση νεκρῶν!
Τό σύμπαν νά γιορτάσει
τόν Θάνατον ... νεκρόν!

"ΠΟΥ ΣΟΥ ΘΑΝΑΤΕ ΤΟ ΝΙΚΟΣ ΣΟΥ"

- 1
ᾠ θάνατε σκληρέ!
π'αδιάκοπα θερίζεις,
βλαστάρι ακριβό
ξερρίζωσες κι'ορίζεις!
- 2
Μέσα στόν κήπο τῆς ζωῆς
συχνά περνοδιαβαίνεις
καί τό λουλούδι, πού φθονεῖς
τό κόβεις καί τό παίρνεις!
- 3
ᾠ θάνατε σκληρέ!
πού λογισμό δέν ἔχεις,
τό χρήμα δέν λογάριασες...
τά νιάτα δέν προσέχεις;
- 4
Μονάκριβο τόν εἶχανε
ἐλπίδα καί καμάρι!
Στά νιάτα του θαρρούσανε
τό βίος τους νά τρενάρει.
- 5
Κι'ὄνειρα πλάσανε πολλά
μαζί του νά χαροῦνε,
νέα βλαστάρια καί καρπούς
πολλούς καρπούς νά δοῦνε.
- 6
Μά σύ οὐδέ τά σκέφθηκες
γιατί καρδιά δέν ἔχεις.
Στόν πόνο δέν πονᾶς
οὔτε γονιούς προσέχεις.
- 7
Ἡ φοβερή ἀνάσα σου
τό χᾶδι της σάν στέλνει
φρίκη σκορπᾶ καί θάνατο,
ὄλα στή γῆ μαραίνει!
- 8
Στόν ἴσκιο σου δέν κάθησε
πούλι νά κελαϊδήσει
οὔτε χορτάρι φύτρωσε
στή γῆ ν'ἀνθοβολήσει!
- 11
Κι'ὁ ἄνεμος προσπάθησε
σ'ἀπόσταση νά σ'ἔχει,
μά σύ μαζί του συναυλεῖς,
μέ τά φτερά σου τρέχει.
- 12
Τά ὄρνια σκούζουνε
σάν δοῦνε τή θωριά σου
καί τά θεριά βουβαίνουνε
μέ τρόμο στ'ἄκουσμά σου.
- 13
Ἄλλοίμονο! Ποιός μπόρεσε
μαζί σου νά τά βάλει;
Ἡ τόλμησε στήν πάλῃ σου
φίλο νά σέ προβάλει;
- 14
Ἦλα στή γῆ τά πολεμᾶς
κι'ὄλα στό αἶμα βάφεις!
Μόνον τόν Ἄδη ἀγαπᾶς,
γι'αὐτό ψυχές τόν τρέφεις!
- 15
Κι'ὄμως, ὦ θάνατε σκληρέ!
π'ἀλύτρωτα θερίζεις
καί σύ θά θεριστεῖς
μέ θάνατο π'ορίζεις!
- 16
Μά τί φαντάστηκες, λοιπόν,
Ἄθάνατος θά μένεις;
καί στ'ἄτι σου πανίσχυρος
τόν θάνατο θά σπέρνεις;
- 17
Θυμᾶσαι τόν Χριστό
στοῦ θάνατου τήν πάλῃ;
Σ'ἐνίκησε μέ τόν σταυρόν
σ'ἀνάσταση μεγάλη!
- 18
Καί τώρα ζῆ στους οὐρανοῦς,
στή δόξα τοῦ Πατέρα!
Τό τέλος σου νά καρτερᾶ,
τήν ἔνδοξή Του μέρα!

9

Τό φῶς τοῦ ἡλίου θάμπωσε
στήν παγωνιά νά τρέξει
καί δέν μπορεῖ στά χεῖλη σου
χαμόγελο νά φέξει!

10

Μά κι'όταν ἐσύ χαμογελάς
ἀγκάθινο λουλούδι!
τή συμφορά μας προμηνᾶς
κι'ὄχι ζωῆς τραγούδι...

19

Μή σκούζετε γονεῖς
καί ἀδελφοί καί φίλοι.
Σ' Ἐκεῖνον μόνον βλέψατε
τό φῶς Του ν'ἀνατεῖλει!

20

Θά δῆτε μάνες τά παιδιά
καί ἀδελφοί τ'ἀδέλφια!
Θά δῆτε τέκνα τούς γονεῖς
καί φίλους κι' ἐξαδέλφια!

ΑΛΗΘΩΣ ΘΕΟΥ ΥΙΟΣ !

1

"Ώσαννά..." τό πλήθος κράζει καί τά βάρια κινεῖ!
"Ώσαννά..." καί ἀλλαλάζει καί ἠχοῦν οἱ οὐρανοί!
Ίδού, ὁ βασιλεύς σου τώρα ἔρχεται πρός σέ πραῦς!
Ίδού... προσκύνησέ Τον σ'ἀτενίζει νικητής!

2

Ἦλθε τώρα νά σέ σώσει ἀπ'τοῦ πόνου τά δεινά
ὄχι μ'ἄτι καβαλλάρης, πάνω σ'ὄνο ταπεινά!
Κάμψε γόνυ μπρός στή δόξα τῆς αἰώνιας χαρᾶς!
Κεῖνος εἶναι πού προσμένεις καί αἰῶνες καρτερᾶς!

3

Κόψε σμύρνα, κόψε δάφνες, ρούχα ἄπλωσε σκλαβιάς
μ'ἄλλα ρούχα θά σέ ντύσει τῆς δικῆς Του λευτεριάς!
Κι' ἀντηχεῖ στήν ἅγια πόλι: "Ώσαννά τῷ υἱῷ Δαβίδ"
Κι' ἀντηχεῖ μέσ τούς αἰῶνες ἡ κραυγή σου Ἰσραήλ...

4

Μά ποιός, τάχα, νά' ναι τοῦτος, πού τιμοῦν σάν βασιλιᾶ;
Ποῦ 'ν' τά κράνη, ἡ πανοπλία; Ποῦ 'ν' τό δόρυ, τά σπαθιά;
Ξαφνικά τό πλήθος παύει μ'ἀπορία Τόν κυτᾶ.
"Σταύρωσέ Τον" κράζουν ἄλλοι: Εἶναι πλᾶνος! Σ'ἀπατᾶ!

5

Ποῦ 'ν' οἱ φίλοι; Ποῦ 'ν' ἡ δόξα; "Ποῦ 'ν' τό πλήθος τῶν πιστῶν;
Ποῦ 'ν' ἐκεῖνοι π'ἀλλαλάζαν καί ὑμνοῦσανε γι'αὐτόν;
Τώρα, μόνος Του στό πάθος βασανίζεται, πονᾶ!
Κι'εἶσαι σύ, πού Τόν σταυρώνεις πού 'κραζες τό "Ώσαννά"!

6

"Χαῖρε, βασιλεῦ τῶν Ἰουδαίων"! Τόν χλευάζουν ὄλοι αὐτοί
μέ τ'ἀγκάθινο στεφάνι Τόν καρφώνουν σάν ληστή!
Κι' εἶναι τώρα, τούτη ἡ ὥρα, πού θά μάθουνε κι'αὐτοί
πῶς σταυρώσαν Βασιλέα! καί Θεό καί Λυτρωτή!

7

Κι'ὁ ναός στά δύο ἐσχίσθη καί σκοτίσθηκε τό φῶς
κι'οἱ ἐχθροί μέ τρόμο εἶπαν: "Ἀληθῶς Θεοῦ Υἱός"...!
Ἔνας μόνον δέν φοβήθη κι'ἦτανε ληστής αὐτός!
Γιατί πίστεψε σ'Ἐκεῖνον ὅτι ἦταν ὁ Χριστός!

"ΑΛΛΑΓΗ"...

1
Στά πλουμιστά ντυμένη
μάς ήλθες "Αλλαγή"
κι' άνθοστεφανωμένη
για δράση αγαθή!

2
Όλοι γονατισμένοι!
Μπροστά σου έκστατικοί,
μέ θάμπος μαγεμένοι
μένουν καρτερικοί...

3
Τά λόγια σου πετούνε
βολίδες φωτεινές!
Τόν ουρανό δονούνε
πού γέμισ' απ'αυτές!

4
Στή γή μας έχει λάμψει
νέος άστερισμός!!!
Τής "Αλλαγής" ή τέρψι
τής νίκης ό παλμός!

5
Μέ πόση όρμη ξεσπούνε
οι άδικες ψυχές!
Στά χέρια τους κρατούνε
Κυβέρνηση κι'άρχές!

6
Τό μίσος και τό σκότος
π' άπατηλά γεννά
τής "Αλλαγής" τό κράτος
τή δύναμη κερνά!

7
Στό σκοτεινό τό βάθος
ή "Αβυσσος γελά!
Μές του καιρού τό πάθος
πώς τό κακό περνά!

8
Νά θρέψει μέ τό αίμα
τής "Αλλαγής" καρπούς
στ' άγκάθινο τό στέμμα
πού έπλεκε μ'αυτούς!

9
Και φόρεσε μέ σένα
καϋμό του ό λαός...
«Και ξέχασε Έμένα
πώς είμαι ό Θεός!

10
Ό νόμος τής ζωής του!
Ό μόνος Άγαθός!
Ό φύλαξ κι όδηγός του!
Άγάπης Άρχηγός!»

11
Και πήρε τό σκοτάδι
τή θέση του φωτός...
κι' ό τρόμος τό ύφάδι
νά κυβερνά αυτός!

12
Τί κρίμα, ώ Έλλάδα!
Μαζί σου θά θρηνώ:
Τής "Αλλαγής" άψίδα,
σίγμα παντοτεινό!

13
Πού κέρδισε τή χώρα
ήρώων και θεών
τής "Αλλαγής" ή ώρα
για στόχαση κακών!

14
Τής άμαρτίας κόμμα!
Συνείδηση καμμιά!..
Άπάτη και τό δόγμα
πού μοίραζε φιλιά!

15
Τώρα θά δώσεις λόγο
μοιραία "Αλλαγή"
για τρόμους και για δόλο
πού έσπερνες τή γή!

16
Του έστηνες παγίδες!
Άπέτυχε ό "Λαός"
Πεποίθηση κι' ελπίδες
άνέτρεψ' ό Θεός!

ΕΙΠΕΣ ΟΧΙ...!

1. Μέ τῆς λευτεριάς τῆ δάδα
εἶπες "ΟΧΙ" τότε Ἑλλάδα!
Κι' ἀντήχησε ὡς βροντῆ
τῆς ψυχῆς σου ἢ κραυγῆ!
2. Δέν σέ τάραζε ἢ φοβέρα
εἶπες "ΟΧΙ" καί "ΑΕΡΑ"!
Κι' ἀντιλάλησε παντοῦ
σάν φωνή τοῦ κερανοῦ!
3. Ἔκανες φτερά τά χέρια
καί σαστίσανε τ'ἀστέρια!
Καί πετώντας πιό ψηλά
ζοῦσες δόξες μοναχά!
4. Καί τά πόδια σου ἀκόμα
δέν πατούσανε τό χῶμα
κι' εἶχες λάμψη στή μορφή
ἀπ' τῆ δόξα πιό λαμπρή!
5. Κι' εἶχες φλόγα μέσ στά στήθια
τῶν προγόνων τήν ἀλήθεια!
πού σέ πρόσταζε ξανά
"Θάνατο ἢ "Λευτεριά"!
6. Κι' ἦσουν μόνη στήν κοιλάδα,
καθώς πέρναγες Ἑλλάδα,
μέ μιὰ πίστη στήν καρδιά
τοῦ Θεοῦ σου τῆ ματιά!
7. Στῆς κοιλάδας τήν ἀρένα
εἶχες σπάθα μιὰ σφεντόνα
κι' εἶπες "ΟΧΙ", Γολιάθ!
ἔχω πίστη, δέν περνᾶς!
8. Ποιός δέν εἶδ' αὐτή τῆ δόξα,
πού 'χες δύναμη στά τόξα!
Κι' ἔγινες Ἑλλάδα φῶς!
Σύμβολο ζωῆς! Παλμός!
9. Κι' εἶπαν ὅλοι μ' ἕνα στόμα
πῶς στῆς γῆς αὐτῆς τό χῶμα
μόνο ἢ δόξα περπατεῖ
καί ἐλεύθερη θά ζῆ!
10. Τράβα μπρός ξανά Ἑλλάδα
μέ τῆς λευτεριάς τῆ δάδα!
Μή φοβάσαι τόν ἐχθρό!
Ἔχε πίστη στό Θεό!
11. Μή ξεχνᾶς μιὰ ἱστορία
πού 'χε γίνει μαρτυρία:
Δέν ὀρίζουν οἱ θνητοί
τοῦ Θεοῦ τήν προσταγή!
12. Κι' ἄν σέ προκαλοῦνε πάλι,
ὅπως οἱ κακοί, οἱ ἄλλοι,
μή διστάζεις: "ΟΧΙ", πές.
Δές τῆ νίκη σου σάν χθές!

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΤΗ ΓΗ ΣΟΥ ΠΑΡΕ !

1

Λευτεριά σάν ήλιος λάμψε!
Γίνε φώς όπου σταθείς!
Τό σκοτάδι γύρω παύσε
τήν έλπίδα νά άνθής!

2

Σάν άστέρι πάλι φέξε
κάθε μέρα τήν αύγή!
Μέ άνθούς τή γή σου θρέψε
μιās άγάπης πού θά βγή!

3

Βάλ'ιτιές στά μονοπάτια
καί στους λόγγους κληματιές
κάν'μυρτιές ν'άνθοϋν στά βράχια
καί άνθώνες ρεματιές!

4

Κάν'τά δάση νά γεμίσουν
μέ φωνές ήδονικές
κάν'οί τόποι ν'άντηγήσουν
μέ ώδες άγγελικές!

5

Κάν'τ'άστέρια νά δακρϋσουν
καί τά μάτια νά γελοϋν!
Κάν'οί δρόμοι νά γεμίσουν
μέ θεούς πού νά φιλοϋν!

6

Σκόρπα κάθε καταιγίδα
γίν'άγέρι νά διαβείς
ρίζε φράκτες καί πυλώνες
μιās ζωής μαρτυρικής!

7

Δώθε-κειθε τρέξε τώρα
κάν'τά πόδια σου φτερά!
Λευτεριά τή γή σου πάρε
πούναι σκλάβα! Καρτερâ!

8

Λευτεριά καί τώρα κράξε:
Είμαι πάλι δυνατή!
Σκλάβα ήμουν πρίν τοϋ "Αδη
καί τοϋ θάνατου γιορτή!

9

Τώρα στέκω άναστημένη!
"Λευτεριά" παντοτεινή!
Κάθε τόπο ν'άρματώνω
μέ μιá δύναμη τρανή!

10

Καί τά δένδρα θά καρπίσουν
μέ καρπούς γλυκούς καινούς!
Καί τ'άρώματα θά χϋσουν
στους ένδόξους οϋρανούς!

ΓΑΛΑΖΙΑ ΟΠΤΑΣΙΑ

Ἑλλάδα μου, ποῦ εἶσαι;
Παντοῦ σ'αναζητῶ!
Τόν ἥλιο σου! Τό φῶς σου!
Τόν ξάστερο οὐρανό!
Τό γέλιο σου, π'άνθουσε,
μέσα στίς φυλλωσιές,
στούς δρόμους, τίς πλατειες
καί χρύσωνε αὐλές!

Στή ξενητεία θά πίνω
γιά βάλσαμο καῦμό!
Τήν ὄψη της κοιτάζω,
πού κλαίει καί πονῶ!
Πουλιὰ δέν κελαηδοῦνε
τραγούδια νά μοῦ ποῦν,
λουλούδια καί ν'άνθοῦνε
οἱ κῆποι της πενθοῦν!

Ἑλλάδα μου, ποῦ εἶσαι;
Σ'αναζητῶ! Ἄχ... πῶς!
Γαλάζια ὀπτασία
λουσμένη μέσ τό φῶς!

Ο ΘΡΗΝΟΣ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ

Θέλω νά ψάλλω, Μούσα μου, τόν πόνο τῆς καρδιάς μου!
Θέλω νά κλάψω, Μούσα μου, στό θρήνο τῆς γενιάς μου!
Γκρεμίζουνε τά κάστρα μου ... τά θεία ἰδανικά μου...!

Θέλω νά ψάλλω, Μούσα μου, τή δόξα τήν παληά μου!
Θέλω νά κλάψω, Μούσα μου, πάνω στή συμφορά μου!
Μοῦ τά σπαθίζουνε τά φτερά καί χάνω τή λαλιά μου!

Θέλω νά ψάλλω, Μούσα μου, τήν ἔνδοξη πορεία!
Θέλω νά κλάψω, Μούσα μου, τοῦ γένους μου μωρία!
Μαδούνε τά στεφάνια μου τά ἄγρια θηρία..!

Θέλω νά ψάλλω, Μούσα μου, γιά τ'ἄνθη τῆς σοφίας!
Θέλω νά κλάψω, Μούσα μου, στ'ἀγκάθια τῆς κακίας!...
πού φύτρωσαν στόν κήπο μου: ντροπή καί τυραννία!

Θέλω νά ψάλλω, Μούσα μου, τόν ἴσκιο τοῦ πλατάνου!
Θέλω νά κλάψω, Μούσα μου, στόν τρόμο τοῦ τυράννου,
πού δέν θ'ἀκούω τή γλυκειά φλογέρα τοῦ τσομπάνου!

Ευπνάτε, τέκνα μου δειλά καί πιᾶστε τά ἡνία!
Μή σᾶς τρομάζει τοῦ βοριά ἡ λύσσα κι'ἡ μανία!
Κληρονομιά τῆς μάνας σας ἡ δόξα κι'ἡ σοφία!

ΕΥΠΝΑ ΕΛΛΑΔΑ!

Εύπνα Ἑλλάδα! Εύπνα!
Κοιμήθηκες βαθειά!
Κι' ἄν δέν ξυπνήσεις τώρα
δέν θά ξυπνήσεις πιά!

Τό δείλι σ' ἀγναντεύει
κι' ἡ νύκτα καρτερᾶ
μέ μάγια σέ μαγεύει
τῆς πλάνης φοβερᾶ!

Η ΑΜΥΓΔΑΛΙΑ

Στά όλόλευκα ντυμένη
μιά κηλίδα δέν ύφαίνει
τό λευκό, άγνό σου χρώμα
πού μέ τόση εύωδιά
τόχεις χάρη και κορώνα!

Σάν νυφούλα καμαρώνεις
και τά χέρια σου άπλώνεις
άνθισμένα και λευκά
για νά δώσεις στους διαβάτες
μέ τά άνθη σου χαρά!

Κάπου μόνη θά ριζώσεις
και τήν άνοιξη θά νοιώσεις,
πού χαμόγελα σκορπά,
πρίν εκείνη σ' άνταμώσει
στού χειμώνα τήν καρδιά!

Πάνω στό βουνό φαντάζεις
και στόν κάμπο δέν χλωμιάζεις,
δέν σέ σκιάζει ή λαγγαδιά
κι' ό βορριάς, όταν σφυρίζει,
δέν σου παίρνει τή χαρά!

Μόνη ξέρεις νά γιορτάζεις
και μέ τά στοιχειά τά βάζεις!
Βράχια, πέτρες συντροφιά
κι' όλα γύρω τά μερώνει
ή λευκή σου όμορφιά!

Και έμπνέεις, ' Αμυγδαλιά,
στού βουνού τή σιγαλιά
τών ανθρώπων τήν καρδιά,
νά σου τραγουδά τραγούδια
στή λευκή σου ζωγραφιά!

ΚΑΛΩΣ ΗΛΘΕΣ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

1

Καλῶς ἦλθες καλοκαίρι!
Ἡ καρδιά μου τραγουδᾷ
κι' ὄλα τ' ἄστρα, τό φεγγάρι
μέσ στή νύκτα τή γλυκειά!
Στ' ἀσημένια τά νερά
μέ μαγεύει ἡ γαλήνη
κι' εἶν' τά ὄνειρα γλυκά!

2

Καλῶς ἦλθες καλοκαίρι!
Κελαηδοῦνε τά πουλιά
στ' ἀνοικτό μου παραθύρι
ἡ βροχούλα δέν κτυπᾷ!
Δέν ἀκούω τό βοριά!
Στρώθηκε ἡ γῆ χρυσάφι
λουλουδένια ἡ φωλιά!

3

Καλῶς ἦλθες καλοκαίρι!
Κι' ἡ φλογέρα τραγουδᾷ,
ἔννοιωσα γλυκό τ' ἀγέρι,
μοῦ γελά ἡ λαγκαδιά!
Στή μικρή βουνοπλαγιά
βλέπω τοῦ Θεοῦ τόν κόσμο
καί πετῶ... πετῶ ψηλά!

4

Καλῶς ἦλθες καλοκαίρι!
Στήν καλύβα τοῦ ψαρᾷ
μοναχό τώρα τό ταίρι
ἀγναντεύει μακρυά!
Στή γαλάζια ἀκρογυαλιά
δέν κτυπᾷ μ' ὄρμη τό κύμα,
μέ χαϊδεύει τρυφερά!

5

Καλῶς ἦλθες καλοκαίρι!
Μέσ στοῦ κήπου τή χαρά
χίλια φρούτα μοῦ προσφέρει
κι' εὐωδιές τά γιασεμιά!
Ἦνειρά μου τρυφερά...
Κόψτε ρόδα!... Κόψτε κρίνα!
Καί στολίστε με ξανά!

6

Καλῶς ἦλθες καλοκαίρι!
Δέν θά νοιώθει παγωνιά
τοῦ πτωχοῦ παιδιοῦ τό χέρι
καί τῆς μάνας ἡ καρδιά!
Πόσο μῖσος κι' ἀπονιά!
Ἦ ν' ἀνθίζε ἡ ἀγάπη!
Τῆς Ἐδέμ τά δειλινά!

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ ΦΕΥΓΕΙ

Ὁ χειμῶνας φεύγει! Ἡ ἄνοιξη γυρνᾷ
κι' ἡ γῆ ξανά θά βάλει τῆς νίκης γιορτινά!
Θά λυώσουνε τά χιόνια, κι' οἱ πάγοι στά βουνά
κι' ἀγέρας μανιασμένα τά κλώνια δέν κουνᾷ!

Τό χαμομήλι πάλι θ'ἀνθεῖ σάν λουλουδιά
κι' οἱ κάμποι θά γεμίσουν τῆς ἄνοιξης παιδιά!
Γαλήνη συνεπαίρνει τήν κρύα καταχνιά
κι' οἱ τόποι ἀλλαλάζουν πῶς φύγαν τά στοιχειά!

Ἔρχονται χελιδόνια! Ἔρχονται τά πουλιά!
Κι' ὁ κῆπος καλοσωρίζει μ' ὀλάνοιχτη ἀγκαλιά!
Κι' ὁ οὐρανός πού βλέπει γελᾷ στή συντροφιά
κι' ἐγώ στό φῶς του χαίρω γαλήνη κι' ὀμορφιά!

Ἀπάνεμο λιμάνι δέν ψάχνω, δέν περνῶ!
Ἡ θάλασσα παντοῦ μοῦ γνέφει πῶς πλέω σ'οὐρανό!
Ὁ χειμῶνας φεύγει! Γελᾷ ἡ ἐρημιά!
κι' ὁ ἥλιος πληγές μαραίνει σέ τόπους καί κορμιά!

ΣΤΟΥ ΚΑΜΠΟΥ ΤΙΣ ΑΥΛΕΣ

1

Δυό λουλουδιές πικράθηκαν και πείσμωνσαν πολύ,
γιατί δέν ήσαν μόνες στοῦ κάμπου τή γιορτή.
Εἶχαν μαζί παρέα και ἄλλες λουλουδιές,
πού στόλιζαν μέ χάρη τοῦ κάμπου τίς αὐλές.
Δέν ταίριαζε καμιά τους σέ χρώμα... σέ μορφή!
στό θεῖο ἄρωμά τους π'εὐώδιαζε μαζί!
Καί φάνταζε ὁ κάμπος μέ χρώματα πολλά,
σάν νάχανε κεντήσει πολύχρωμα χαλιά!

2

Καί χαίρονταν τόν ἥλιο, τή γῆ, τόν οὐρανό!
Χαιρότανε κι' ἡ πλάση χαμόγελο γλυκό!
Μά θέλανε νά φύγουν μακριά ἀπ' τή γιορτή,
αὐτές νά εἶναι μόνες, τοῦ κάμπου ἡ στολή.
Καί τ' ἄκουσε ἡ μάνα τῶν λουλουδιῶν, ἡ γῆ,
καί φώναξε τίς κόρες και θύμωσε πολύ:
- Γιατί νά εἰσθε μόνες οἱ κόρες μου οἱ δυό,
δέν γέννησα τίς ἄλλες στόν κάμπο, στόν ἀγρό;

3

Δέν χάρισε ὁ Πλάστης σ' ἐκείνες τή ζωή,
νά χαίρωνται τοῦ κάμπου τή δροσερή πνοή;
Δέν χάρισε σ' ἐκείνες σάν νέκταρ τόν χυμό,
νά φτιάχνουν τά μελίτσια τό μέλι τό γλυκό;
Δέν τρέφει ἡ ζωή τους, ζωές μέσ' στόν ἀγρό;
Δέν χαίρονται ν' ἀκούνε κελᾶϊδημα γλυκό;
Δέν ἔχουνε κι' ἐκείνες τό βλέμμα τρυφερό;
Δέν νοιώθουνε τόν πόνο τοῦ κάμπου τόν καῦμό;

4

Δέν ἔχουνε κι' ἐκείνες τό βλέμμα ταπεινό...
νά βλέπουνε τόν Πλάστη ψηλά στόν οὐρανό;
Μπορεῖ νά πλέξετε μόνες τῶν λουλουδιῶν χορό
μέ θεία ἀρμονία σ' οὐράνιο ρυθμό;
Μπορεῖ νά νοιώστε μόνες τῆς φύσης τόν παλμό
π' ἀχόρταγα πληθαίνει σέ σχῆμα... τόν χορό;
Μπορεῖ νά νοιώστε μόνες ἀγάπη, θαυμασμό,
ἄν δέν θά μποῦνε κι' ἄλλες μαζί σας στό χορό;

5

Μπορεῖ νά νοιώστε μόνες δική σας ὁμορφιά;
Ποιός θάρθει νά παινέψει μονάχη φορεσιά;
Μπορεῖ νά νοιώστε μόνες χαρά και προκοπή,
ἄν δέν χαρίστε τόπο και σ' ἄλλες γιά ζωή;
Γιατί νά εἰσθε μόνες οἱ κόρες μου οἱ δυό;
Ποιός τόπος θά γιορτάσει κακία, μαρασμό;
Τί θᾶτανε ἡ ὄψη, τοῦ κόσμου ἡ ζωή,
ἄν εἶχε γιά αἰσθήσεις μονάχα ἀκοή;

6

Τό φῶς τό ἴδιο λάμπει στό ἴδιο του τό φῶς;
Ἡ νύχτα ξελογιάζει χωρίς τόν οὐρανό;
Θαυμάστε τή σοφία τοῦ Πλάστη σας ἐδῶ
καί ταπεινά ζητήστε...συγγνώμη ἀπ'τόν Θεό!
Γιατί νά εἰσθε μόνες οἱ κόρες μου οἱ δύο;
Σύρτε νά πλέξετε μ'ἄλλες τῆς ἄμιλλας χορό,
πρίν πάρει καί νυχτώσει στόν κάμπο, στόν ἀγρό!
Σύρτε! Γιατί...μαζί θά σύρτε τοῦ Χάροντα χορό!

ΤΟ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙ

Ἐμπρός ἀπό τήν πύλη
ἀκοίμητο φρουρό,
σέ βλέπω, Κυπαρίσσι,
ἀσάλευτο, βουβό,
μέ θάρρος ν'ἀντικρύζεις
ἀκλόνητο, πιστό,
τήν κάθε δυστυχία,
τοῦ θρήνου κοπετό.

Νά στέκεις σάν στρατιώτης
μέ τάξι στή σειρά,
τοῦ Μαύρου Καβαλλάρη
τιμητική φρουρά.
Χωρίς ἓνα σου γέλιο
νά μένεις σκεπτικό
ἀπόμερο καί ξένο
στόν κόσμο θλιβερό.

Καμμιά χαρά δέν κρύβει
ἢ ὄψι σου, καμμιά,
τή θλίψη ἀναδίδει
ἢ ὄλη σου θωριά.
Μά ἔχεις θεία χάρη
καί εἶσαι εὐγενικό
καί ἡ κορφή σου φτάνει
ψηλά στόν οὐρανό!

Ποτέ δέν πήρες τόπο
ξένο γιά νά σταθεῖς
τάχεις σεμνά τά κλώνια
σέ στάση προσευχῆς,
σέ ὄραση οὐράνια,
σ'ἀνάταση ψυχῆς...
Θυμίζεις ἡγεμόνα,
καθώς ὁ Μωϋσῆς!

Τοῦ πένθους εἶσαι φίλος,
ἐσύ κι'ὁ Μενεξές,
στοῦ Χάροντα τή στάνη
θά στέκεις καί θά κλαῖς.
Κι'ὁ ἴσκιος σου θά πέφτει
ἐκεῖ στή σιωπή,
σέ ὅλους νά θυμίζει
τό τέλος.... τήν ἀρχή...!

Ο ΜΑΗΣ

Ἐμέθυσσε ἡ πλάση
στά μύρα τοῦ Μαγιοῦ,
ξεφάντωμα γιορτάζει
τῶν λουλουδιῶν παντοῦ!
Εὐώδιασε ὁ τόπος!
Χιλιάδες λουλουδιές
τόν Μάη θ'ἀνταμώσουν
στοῦ κάμπου τίς αὐλές!

Χιλιόχρωμα λουλούδια
τοῦ Μάη φορεσιά!
Χιλιόχρωμα στεφάνια
στοῦ Μάη τή χαρά!
Σέ λουλουδένιο ἄρμα
τόν κόσμο χαιρετᾶ
κι'ὀλόχαρος διαβαίνει
τήν ἄνοιξη ἀγκαλιά!

Χιλιόχρωμες καρφίτσες!
Ἐλπίδες ζωντανές!
Χρυσές πεταλουδίτσες
τοῦ κάμπου οἱ ζωές,
π'ὀλόγυρα πετᾶνε
ἀνάλαφρα τρελλά
κι'ἀδιάκοπα μεθᾶνε
μέ μέλι καί χαρά!

Ξεφάντωμα γιορτάζει
κι'ὀρχήστρα τῶν πουλιῶν
π'ἀντάμα κελαῖδοῦνε
σέ κλώνους κερασιῶν.
Γλυκόφωτα χαράζει
τοῦ Μάη ἡ αὐγή!
Ἡ δύση πορφυρένια
ἀντάμα τή φιλεῖ!

Ἡ νύχτα δέν σαλεύει!
Τ'ἀνέμου ἡ ὀργή
κοπάζει. Ἦ Ἄκου:
Ἄηδόνι κελαῖδεῖ!
Ἦλα καί σύ διαβάτη
στοῦ Μάη τή γιορτή
τόν Πλάστη νά θαυμάσεις
πού στόλισε τή γῆ! *****

ΙΣΡΑΗΛ

ΤΙ ΘΕΛΕΙΣ ΑΠΟ ΜΕΝΑ

1.

Ποιά δύναμη σέ φέρνει
κοντά Του μυστική
καί σοῦ λυγᾶ τό γόνυ
ὦ Ἱερουσαλήμ!
Ποιά δύναμη σέ σέρνει
καί ποιά σέ τυραννεῖ
καί σέ κυλᾶ αἰῶνες
στό αἶμα σου Ραχήλ!

2.

Ποιά δύναμη σέ σπρώχνει
καί ποιά σέ συγκρατεῖ
καί τά παιδιά σου τρέφει
στόν κόλπο τοῦ Σαλήμ!
Ἴδέ, πῶς ὑπακοῦνε
αἰῶνων προσταγή!
Ἐσένα προσκυνοῦνε
αἰῶνων στεναγμοί!

3.

Κι'ἀκούεται ἀπ'τά βάθη
τῶν πόνων ἡ κραυγή
π'ἀντιλαλεῖ καί στέλνει
τό μήνυμα στή γῆ:
«Τί θέλεις ἀπό μένα
ὁ οἶκος Ἰσμαήλ
καί πολεμᾶς τή γῆ μου
τή γῆ τοῦ Ἰσραήλ;

4.

Παῦσε Ἰσμαήλ νά θέλεις
τή γῆ τοῦ Ἰσαάκ
καί δόσε μου τό χέρι
παιδί καί σύ τοῦ Ἀβραάμ!
Ἄλλοιῶς θά μετανοιώσεις
στή μάχη τοῦ Θεοῦ,
αἰῶνων θά πληρώσεις
τό αἶμα τ'ἀδελφοῦ!»

ΒΛΕΠΕ Ω ΚΟΣΜΕ

1.

Βλέπε, ὦ κόσμε, τώρα
τόν οἶκο Ἰσμαήλ
πῶς πολεμᾶ αἰῶνες
τόν οἶκο Ἰσραήλ!
Βλέπε, ὦ κόσμε, τώρα
τή θεία Του βουλή
πῶς μάχεται μονάχη
ἢ νύμφη Ἱερουσαλήμ!

2.

Βλέπε, ὦ κόσμε, τώρα
τό γένος "Ἐφραΐμ"
πῶς μάχεται σάν γίγας
μ'ἀνάστημα Δαβίδ!
Μενεξεδιά τά βάφει
τό δείλι τ'ἀλγεινό,
στοῦ θρήνου σου τά τείχη
προσμένουν λυτρωμό!

3.

«Λαέ μου, δέν σ'ἄρνοῦμαι!
Θεός σου εἶμαι Ἐγώ!
Ποτέ δέν ἀλλοιοῦμαι!
Ποτέ δέν σέ ξεχνῶ!
Τή θλίψη σου τήν εἶδα
καί ἔκλαψα κι'ἐγώ
στόν θρήνο σου σ'ἐπήγα
γιά νᾶβρης λυτρωμό!

4.

Δέν σέ ξεχνῶ, λαέ μου!
Αἰῶνες καρτερῶ
τή μέρα τή δική σου
μέ δόξα νά στεφθῶ!
Πάρε τά τύμπανά σου
ὦ θύγατερ Σιών!
Κι'ἀλάλαξε στή νίκη
μ'ἐλπίδα τόν Θεόν!»

ΕΓΕΡΘΗΤΙ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ !

1.

Γλυκοχαράζει ή Αύγή
του λυτρωμού ώρα!
Έγέρθητι Ίερουσαλήμ
ἀπ'τῶν νεκρῶν τή χώρα!

2.

Τά στίφη τῶν δεινῶν
δέν σοῦ κροτοῦν τά δόρια!
Διαβήκανε! σκορπίσανε!
στής γῆς σου τ'ἀνηφόρια!

3.

Μές στά φαράγγια χάνονται
πετάξανε τά τόξα!
Σέ βλέπουν τώρα ξέχωρη
ἀναστημένη δόξα!

4.

Λαμπρότερη ἀπό πρίν
μές στό λευκό ἀνθῶνα!
Νά ξεπροβάλεις ἄφθαρτη
νά λουλουδιάζεις χῶμα!

5.

Τά τείχη τά ψηλά
γκρεμίσανε μονάχα!
Ή σάλπιγγα ἐσάλπισε
τῆς νίκης σου παιάνα!
